

Curierul

Revista lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos
Iunie 2002

Adventist

● **Zile de neuitat**

● **Misiunea Bisericii
în secolul XXI**

● **Bătălia pentru
Sanctuar**

● **La umbra aripilor
Tale**

EDITORIAL	
„Lăudați pe Domnul!”	3
REPORTAJ	
Zile de neuitat	4
DIVERSE	
De ce impozite și taxe?	7
STUPINI	
Institutul de la Stupini vă cheamă	9
TEOLOGIE	
Ispășirea între condamnare și îndreptățire (II)	10
Bătălia pentru Sanctuar (III)	13
EXPERIENȚE	
„Iisus a fost la noi!”	15
MISIUNE	
Creștinismul și biserica în secolul XXI	17
Misiunea în culturi străine	21
TEOLOGIE	
„La umbra aripilor Tale!” (II)	24
DIVERSE	
Antidot împotriva uitării	26
ULTIMA ORĂ	
Știri	28
CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI	
Decizii responsabile	30

Anul LXXIX - iunie 2002 - nr. 6

**Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România**

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Lori E. Gheorghită

Copertă: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Tipografia Viață și Sănătate, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax: 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

Îngerul Bisericii din Laodicea

Citesc cu interes articolele din revista *Curierul Adventist* și aş dori să ni se răspundă şi la unele întrebări care ne frământă. De data aceasta, vă rog să răspundeţi la următoarele întrebări:

Pe cine reprezintă îngerul Bisericii din Laodicea?

Ce rol a avut şi are îngerul în viaţa bisericii?

Poenaru M. Gheorghe, Liteni, Fălticeni

Pe insula Patmos, bătrânului apostol şi profet Ioan, i S-a descoperit Mântuitorul înviat şi înălţat la ceruri, umblând printre şapte sfeşnice şi având în mână dreaptă şapte stele. Îngerul i-a spus lui Ioan că „cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici, şi cele şapte sfeşnice sunt şapte biserici” (Apoc. 1,13,20).

Îngerii sunt mesageri, fiinţe care au de vestit o solie, indiferent dacă sunt făpturi cereşti sau persoane umane. În Matei 11,10, citim: „Iată trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta”. Cuvântul „sol” din acest pasaj este tradus din același cuvânt grecesc care înseamnă „înger”. Este evident că textul se referă la Ioan Botăzătorul, o ființă umană, care avea de transmis un mesaj, o solie. Cel mai probabil este că îngerii celor şapte biserici sunt prezbiterii sau supraveghetorii celor şapte biserici locale din Asia Mică, destinatarii scrisorilor trimise de apostol, pentru ca aceştia să le transmită, la rândul lor, fraţilor din bisericile respective.

Faptul că scrisorile respective nu erau destinate doar „îngerilor” acelor biserici rezultă din mai multe versete. În Apocalipsa 1,11, lui Ioan i se cere să trimită cele scrise „celor şapte biserici” pe care le enumeră. Pe lângă aceasta, la încheierea fiecărei scrisori adresate „îngerilor” se afirmă: „Cine are urechi să audă ce zice bisericilor Duhul”. Deci scrisorile nu erau doar pentru conducătorii bisericilor, ci şi pentru obştea acestora.

Din cele de mai sus, deducem că îngerul Bisericii din Laodicea din zilele noastre reprezintă pe cei chemaţi să-i supravegheze şi să-i păstorească pe fraţii lor, cărora trebuie să le comunice mesajele primite de la Dumnezeu, mesaje care sunt adresate atât conducătorilor, cât şi membrilor bisericii.

Rolul celor chemaţi să îngrijească de turma lui Dumnezeu este arătat în mod magistral de apostolul Petru în prima sa epistolă, cap. 5,2,3: *Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţea, ci făcându-vă pilde turmei. Cei ce n-au roluri de conducere sunt chemaţi să fie „supuşi celor bătrâni” şi toţi să fim „împodobiţi cu smerenie” (vers. 5). Uşor de înţeles, dificil de aplicat.*

Redacția

Aceste cuvinte se repetă de zeci de ori în cartea Psalmilor. Îndemnul de a lăuda pe Domnul este prezent în toată Scriptura și îl găsim exemplificat cu forță deosebită în Apocalipsa lui Ioan. Dumnezeu, în cele trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, este Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor și ființelor din Univers, unica sursă a existenței, Singurul care are nemurirea pe care este bucuros să ne-o dăruiască și nouă, prin harul Său. El nu este mărginit în putere și înțelepciune, nici limitat de timp sau spațiu, căci este veșnic și pretutindeni prezent.

Dar ceea ce ne impresionează și ne atrage mai mult spre El, pe noi, ființe sensibile și gânditoare, este dragostea Sa nemăsurată și veșnică, prin care ne-a salvat „din groapa pieirii, din fundul mocirlei” (Ps. 40,2) și prin care am devenit candidați la o viață eternă de bucurie și slavă.

Una dintre nevoile adânci ale ființei umane este închinarea la cineva sau la ceva mai presus de el, iar o latură a acestei nevoi este lauda. Lăudându-L pe Dumnezeu, pentru măreția și bunătatea Lui, omul își satisface una dintre trebuințele sale fundamentale și sporește în dragoste, încredere și curăție morală. Nu Dumnezeu are nevoie să fie lădat, ci omul are nevoie să-L laude pentru propria sa fericire și dezvoltare. Lăudându-L pe Domnul, noi avansăm în asemănarea cu El și sporim pregătirea noastră, pentru a fi o binecuvântare celor aflați în confuzie și nefericiți.

Atunci când ne apropiem de Creatorul și Mântuitorul nostru, renunțând la păcat și recunoscând dependența noastră de El pentru viața fizică și trăirea adevăratei evlavii, simțim îndemnul de a îndrepta spre El toată recunoștința și lauda noastră. El este copleșit de dragostea care „nu caută folosul său” și de dorința de a-L lăuda pe Cel ce este „viu în vecii vecilor” (Apoc. 1,18), care „ține în mână adâncimile pământului și vârfulurile munților sunt ale Lui” (Ps. 95,4), care „locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii” (1 Tim. 6,16), dar, în același timp, este „plin de îndurare și milostiv, plin de bunătate și credinciosie” (Exodul 34,6), gata să ierte, să restabilească, să vindece, să umple de speranță și putere.

Inima celui convertit Îi spune: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă, pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta” (Ps. 115,1). Creștinul adevărat are plăcere să aducă laudă lui Dumnezeu: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea” (Ps. 34,1). El nu obosește niciodată să-I fie recunoscător Celui cărăuia

„Lăudați pe Domnul!”

Îi datorează tot ce este bun, „orice dar desăvârșit” (Iacov 1,17). Știind că „mântuirea este a Dumnezeului nostru care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!” (Apoc. 7,10), credinciosul nu-și atribuie merite pentru faptele sale bune. Deoarece acestea sunt rodul dragostei turnate în inima sa prin Duhul Sfânt (vezi Rom. 5,5).

Când lui Nebucadnețar i-a „venit mintea la loc”, a „binecuvântat pe Cel Preaînalt”, a „lădat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic” (Dan. 4,34), care face ce vrea și împotriva căruia „nimeni nu poate să stea” (vezi v. 35-37).

Într-un anumit sens, întreaga făptură laudă pe Domnul, tot pământul și cerul sunt pline de mărirea Lui (vezi Psalmii 19; 148.) Fiecare făptură, în felul ei, reflectă mărirea Creatorului. Toate ființele cerești Îl preamăresc și Îl vor proslăvi în eternitate. Fiecare dintre ele proclamă solemn: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Apoc. 5,13).

Cât de nepotrivit este, în lumina celor spuse, să ne lăudăm cu înțelepciunea, bogăția, puterea și realizările noastre!! (Vezi Ier. 9,23,24). Tendința aceasta există în fiecare om firesc – și să nu uităm că fiecare dintre noi este firesc atâta vreme cât relația noastră cu Mântuitorul nu funcționează în mod efectiv (vezi Ioan 15,5). Spiritul înălțării de sine apare imediat ce-L pierdem din vedere pe Isus, după cum întunericul apare de îndată ce dispare lumina.

Dorința de a fi lăudați se împletește cu lăudarea altora și subminează credința. „Cum puteți crede voi – a zis Isus – care umblați după slava pe care v-o dați unii altora” (Ioan 5,44). Scopul vieții fariseilor era proslăvirea propriei lor persoane. Pentru atingerea țintei se foloseau de semenii lor care urmăreau aceleași scopuri. De aceea L-au respins pe Isus, care nu căuta slava care vine de la oameni, și nici nu lăuda isprăvile lor. La încheierea vieții Sale pământești, Isus a putut raporta Tatălui Său: „Eu Te-am proslăvit pe pământ” (Ioan 17,4). Ar fi minunat ca, la sfârșit, să putem și noi da acest raport!

Aron Moldovan,
redactor-șef

*Lăudându-L pe
Dumnezeu,
omul își
satisface una
din trebuințele
sale
fundamentale și
sporește în
dragoste,
încredere și
curăție morală.*

București, 04.05.2002

Zile de neuitat

Paul Csavdari,
directorul Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

*Anii au trecut și
peste amănuntele
istoriei s-a
așternut praful.
Puțini se mai
gândeau la ce
fusesse odată, și
mai puțini la ce
va urma. Însă,
într-o bună zi,
primind vestea
ca din senin, toți
s-au trezit
dintr-un vis
plăcut.*

Era vara anului 1985, când o voce sugrumată de emoție a anunțat:

– Am fost somați să eliberăm clădirea fiindcă... va fi distrusă! Planul de sistematizare a zonei în care ne aflăm, prevede demolarea Casei noastre de Rugăciune. Fraților, ce ne facem?

Liniștea care domnea între membrii bisericii BUCUREȘTI – GRANT a fost spulberată de această perspectivă dureroasă. Cum se poate una ca asta? Va îngădui oare Dumnezeu cel Atotputernic așa ceva?

Înainte de a afla ce s-a întâmplat, vă invit să ne familiarizăm pe scurt cu istoricul acestei biserici locale. Firul ne conduce până în anul 1904, dată la care pastorul J.F. Ghinter întemeiază prima biserică adventistă din București, pe str. Negru Vodă, nr. 15. Aici el vestește întreita solie îngerească până în anul 1910, când mica grupă de credincioși se mută într-o clădire aflată pe strada Berzei nr. 7 (actuala str. Cobălcescu). Printre tinerii care se hrănesc aici din Cuvântul Domnului, se numără Petre P. Paulini, Ștefan Demetrescu, Petre P. Păunescu și Dumitru Florea. În acest loc, ei se consacră lui Dumnezeu, ulterior fiecare aducându-și aportul pentru creșterea bisericii din București și din întreaga țară.

După un an, în 1911, o parte din membri formează o nouă biserică pe strada Basarab nr. 56A (construită prin grija familiei Crăciunescu) și se adună aici până în anul 1936, când are loc inaugurarea Casei de Rugăciune, cunoscute sub numele de BUCUREȘTI – GRANT.

Clădirea cea nouă este gândită încă de la bun început să devină un importat edificiu adventist. Pe terenul disponibil,

în parte cumpărat, iar în parte donat de sora Ecaterina Anton, s-a construit sediul Conferinței Muntenia, patru birouri, anexe, cinci apartamente și o capelă mare. Bucuria deținerii unei asemenea clădiri era de neexprimat, fiindcă era una dintre cele mai frumoase construcții din întreaga zonă.

După câțiva ani, a început războiul, iar clădirea a fost preluată de stat și folosită ca depozit pentru armată. În timpul bombardamentelor care s-au abătut asupra Bucureștiului, și în special asupra zonei în care se afla Gara de Nord, s-a întâmplat o minune: trei bombe incendiare au căzut pe imobil, dar nici una nu a explodat. Toți au spus că e o minune, mai cu seamă cei ce obișnuiau să se adăpostească aici pe timpul bombardamentelor, având încredere deplină în protecția divină.

După război, clădirea a fost recuperată și redată folosirii ei inițiale. Zilele de Sabat petrecute aici erau adevărate oaze de fericire pentru toți cei flămânzi și însetați după neprihănire. Dumnezeu îi ocrotise de tot ce fusese mai rău: distrugerea Casei de Rugăciune, atât de dragi lor. Cine s-ar putea atinge de ea acum, pe timp de pace?

Dar anii au trecut și peste amănuntele istoriei s-a așternut praful. Puțini se mai gândeau la ce fusese odată, și mai puțini la ce va urma. Însă, într-o bună zi, primind vestea ca din senin, toți s-au trezit dintr-un vis plăcut:

– Am fost somați să eliberăm clădirea fiindcă... va fi distrusă! Planul de sistematizare a zonei prevede demolarea Casei de Rugăciune. Fraților, ce ne facem?

Acest strigăt s-a înălțat până la cer...

„În perioada 1985-1986, am primit din partea autorităților de atunci mai multe somații să ne mutăm de acolo”, își amintește fratele Ionel Ghioaldă.

„Noi am scris la toate forurile de conducere, începând cu primăria de sector și până la Ceaușescu. Am făcut sesizări la toate cabinetele de atunci. Am făcut strajă zi și noapte, să nu cumva să ne demoleze pe neașteptate. Eram gata să facem orice, ca să-i împiedicăm. Am format chiar și un lanț uman în jurul ei. Presiunile care se făceau asupra noastră erau imense. Dar toți, tineri și vârstnici, femei și bătrâni, ne-am unit să ne apărăm Casa de Rugăciune. Când au fost aduse utilajele pentru demolare, n-au reușit să se apropie.

Într-un final, pe data de 6 august 1986, n-am mai putut face nimic. Au venit forțele de Miliție și știți bine ce însemna Miliția pe atunci. Nu mai puteam lupta, iar clădirea atât de dragă nouă a fost dinamitată...

Atunci n-am înțeles de ce a îngăduit Dumnezeu așa ceva. Am plâns cu lacrimi amare, și toți făceau la fel. Acum însă pot să vă spun din proprie experiență că El are un plan pentru fiecare biserică. Dumnezeu a îngăduit să ne fie distrusă Casa de Rugăciune, pentru că, după aceea, din ea s-au născut multe alte biserici.

Dar să revin. După ce ne-am șters lacrimile, ne-am apucat de lucru. Singura avere care ne rămânea erau materialele care se puteau folosi. Toate au fost aduse pe strada Învățătorilor, la numărul 7. Chiar

Corul de copii la aniversarea a 10 ani de existență a „Cortul-ui”

și acum sunt sigur că locul acesta nu ni s-a dat la voia întâmplării.

Numele și numărul erau mai mult decât o promisiune din partea lui Dumnezeu. Aici, în doar 40 de zile, am construit un cort. În tot acest timp, am funcționat într-un șopron, fără să fi pierdut vreun serviciu divin. Au fost zile de neuitat!...

Apoi a venit revoluția cu schimbările ei. După câțiva ani, în 1993, s-au terminat lucrările de construcție la biserica Noul Grant, din str. Lucăcești nr. 32, și o parte din membrii de atunci s-au despărțit de noi, mutându-se în biserica cea nouă. Ceilalți, care rămăneau pe str. Învățătorilor, au venit la mine întrebându-mă: Noi ce facem acum? Problema era că aici urma să se construiască tipografia. Ne-am rugat și am hotărât să vorbim cu cei de la Conferință, solicitându-le sprijinul ca să construim o altă biserică, fiindcă eram atât de legați de locul acesta.

Suntem fericiți să vă putem spune că, din 1997, pe locul unde

exista un cort, unic în Europa, acum funcționează o biserică tânără și prosperă.

Construcția a fost făcută cu ajutorul Conferinței și al fraților din străinătate. Astăzi suntem 430 de membri, dar în '93 eram doar 200. Restul sunt membri noi. În aceeași perioadă de timp, din biserica noastră s-au mai desprins și alte biserici, cum ar fi: Periș, Bolintin, Maranatha, precum și o grupă, în localitatea Joița.”

Pastorul bisericii, Viorel Ionescu:

„Istoricul bisericii îl știu din cărți, reviste și povestiri. E într-adevăr fascinant. Ce să spun? Ca pastor, știu că fără comitet n-aș putea face nimic. Dar sunt mulțumit că am colaboratori excelenți și astfel apar și roade. Biserica are câteva puncte tari, cu care ne lăudăm. De exemplu, corul, Școala de Sabat, copiii și diaconia, care se ocupă de aproximativ 40 de persoane cu nevoi speciale. Apreciez, de asemenea, consecvența instructorilor Școlii de Sabat.

Din păcate, există și câteva puncte slabe, cum ar fi: gălăgia din pauze, deficiența în vizite la domiciliul membrilor, lipsa de implicare a unor tineri, preferând postura de spectator.

Dar, dincolo de toate acestea, ne considerăm binecuvântați, fiindcă Domnul adaugă mereu noi membri bisericii noastre. Numai în ultimii patru ani, în biserica noastră au intrat peste 150 de persoane. Recordul de botezuri a fost în '96, când s-au botezat 52 de persoane!

Corul bisericii București-Învățătorilor

Programul *Galileanul* a avut un impact mare, fiind urmărit de aproximativ 80 de persoane din afara bisericii. Unii participă deja la clasa de botez. De obicei, la serviciul divin de la ora 11⁰⁰, sala este arhiplină. Mulți vin aici, fiindcă se simt bine în atmosfera pe care o găesc. Perspectiva? Vrem să facem tot ce ne stă în putință, fiindcă numele pe care-l purtăm, 'Învingătorilor', ne provoacă."

Vă aflați într-un oraș mare. Ce mesaj vreți să transmiteți membrilor care se află în marile orașe ale țării?

„În primul rând, i-aș avertiza de o primejdie: societatea are un mare impact asupra mediului adventist. Și lucrul acesta se observă cel mai bine în bisericile din marile orașe. În al doilea rând, i-aș încuraja să studieze individual Sfânta Scriptură, fiindcă 'cel neprihănit va trăi prin credință'. Să nu se prindă de numărul mare de membri sau de vorbitorii de marcă. Ei pot fi un sprijin pentru o vreme, dar, în vremuri de strâmtorare, nu folosesc la nimic."

În după-amiaza aceleiași zile, am avut ocazia să vizitez biserica Labirint, aflată la doar câteva sute de metri de „Învingătorilor”. Aici urma să se desfășoare un program special, susținut de veteranii adventiști din București. Deși erau trecuți de a doua tinerețe, era evident că frații și surorile aveau mari emoții. Aveau din nou cuvântul...

Când, în sfârșit, programul a început, sala s-a umplut de armoniile binecunoscutului cântec adventist:

„Doamne, câtă fericire, câtă pace am simțit,

Câtă sfântă ocrotire, de la Tine am primit.

Cuvinte n-am de-ajuns, să pot să-Ți mulțumesc..."

De altfel, acesta a fost și motto-ul programului enunțat de pastorul Gabriel Vasilescu, organizatorul și dirijorul corului: „Mulțumirea și recunoștința față de bunul Dumnezeu”.

Corul veteranilor, dirijat de Gabriel Vasilescu

„Îngăduiți-mi ca, la început, în numele grupului de frați și surori care vor susține acest program, să vă salut pe toți cu 'Pacea Domnului'! Astăzi, toți creștinii sunt pregătiți să asculte despre moartea și învierea Domnului Hristos (era Paștele ortodox). Noi ne-am gândit să privim puțin mai departe, către revenirea Sa. Am dori ca prin acest program să proslăvim Numele Său.

Formația de față adună persoane care au o vârstă înaintată, unii au peste optzeci de ani. Printre noi, sunt asistente medicale, profesoare și gospodine. Sunt profesori universitari, doctori, meseriași, pastori sau contabili. Toți ne-am unit glasurile ca să-I aducem slavă lui Dumnezeu. Unii o fac de multă vreme. De exemplu, Mișu Ghircioiaș cântă de peste cincizeci de ani și încă n-a obosit!

N-am pregătit un program artistic. Nu! Ci v-am pregătit o solie și vrem să v-o transmitem din toată inima. În ceea ce mă privește, vă pot spune că am condus și încă mai conduc multe formații corale. Din păcate, observ adesea că primii care se plâng și spun 'Gata! Ajunge! Ne-am plictisit!' sunt tinerii. Dar cu acest cor s-a întâmplat exact pe dos. Când timpul alocat repetiției se sfârșea, ei spuneau: 'Mai vrem! Mai stăm!' 'Gata! Ajunge!', le spuneam eu. 'Nu! Nu! Să mai cântăm!' răspundeau ei. Și să fi văzut cu câtă

pasiune, cu cât zel cântau! De ce? Fiindcă vroiau să-L laude pe Dumnezeu...

Solia noastră va fi transmisă prin cântări și poezii, cântări vechi de zeci de ani. Unele se cântă de când s-a înființat Biserica Adventistă în România. De-a lungul deceniilor, cântecele acestea au atras numeroase suflete prețioase la Hristos. Să vă dau un singur exemplu:

Când vom trece noi odată,
În pământul adorat,
Unde-i viață-mbelșugată,
Cu izvor ne-ncetat,
Acolo, în strălucire,
Patria noastră o vom vedea,
Ne vor trece plâns, durere,
Și mai mult n-om suspina!

E misionar textul? Da!

În legătură cu poeziile, vreau să vă spun ceva. Pe vremurile noastre, se obișnuia să fie spuse pe dinafară. Astăzi va fi la fel. Nu de pe foi, ci pe de rost. Și să nu vă surprindă că au un mesaj direct și profund!..."

Într-adevăr, așa a fost. Am ascultat un program ca în zilele părinților noștri. Iar la urmă, când programul s-a încheiat, nimeni nu se grăbea să plece din curtea bisericii Labirint. Era o atmosferă frățească, binecuvântată. Când soarele a apus, din curtea bisericii s-a înălțat o ultimă cântare și, deși eram conștienți că ne aflăm încă pe pământ, parcă eram mult mai aproape de cer...

De ce impozite și taxe?

Există lucruri în viață pe care le facem cu plăcere și fără a murmura, pentru că produc satisfacție și împlinire. Munca zilnică, în cadrul profesiei pe care o desfășurăm, se poate încadra în această categorie. Mă întreb însă câți dintre noi, atunci când se apropie data scadenței de plată a impozitului sau când văd o diferență atât de mare între salariul brut negociat și cel net, pe care îl primesc în mână, nu manifestă semne de îngrijorare și neliniște sau nu sunt cuprinși de sentimente mai puțin plăcute, repetând aceeași întrebare: „De ce sunt reținerile atât de mari? Pentru ce impozite și taxe?”

Există câteva motive pentru care manifestăm această atitudine negativă, atitudine întâlnită probabil la toate generațiile și popoarele care au fost sau sunt confruntate cu practica impozitării. Aceasta totuși nu scutește pe adevăratul

creștin și urmaș al lui Hristos să se cerceteze în lumina Bibliei și să adopte o poziție corectă, în armonie deplină cu principiile cerului, chiar dacă de multe ori acest lucru nu place naturii noastre umane, interesate mai mult de a primi decât de a da. Unul dintre motive este aprecierea greșită a rolului și locului pe care îl are statul, respectiv instituțiile sale, în conducerea și organizarea societății. Tendința este ca, pentru tot ce nu merge bine, întreaga vină să fie aruncată asupra celor chemați să poarte responsabilități, iar statul are obligația de a se îngriji de absolut toate nevoile din societate, cum ar fi: săraci, bătrâni, șomeri, handicapați, văduve, copii, imigranți, tineri, oameni fără locuință..., uitând că satisfacerea acestor nevoi implică o creștere continuă a impozitelor și taxelor. Dacă spiritul vremii este cel al dezaprobării și criticii (poate și ca o reacție pentru vremurile în care totul trebuia lăudat fără a închide ochii, și a fi orbi față de lucrurile și faptele condamnabile), oare care ar trebui să fie atitudinea unui așteptător al revenirii lui Isus Hristos? Marele apostol Pavel, referindu-se la guvernele din vremea sa, în care persecuția se răspândea în întregul imperiu, spunea: „De aceea, trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat slujba aceasta” (Rom.13,5,6). În condițiile păcatului, apostolul neamurilor vedea statul ca pe un instrument în mâna lui Dumnezeu, prin care armonia și pacea sunt păstrate. Privind lucrurile din această perspectivă, atitudinea noastră se schimbă și devenim conștienți de responsabilitatea pe care o avem de a-i conștientiza pe cei ce au fost chemați să aducă la îndeplinire voia și lucrarea lui

Ioan T. Câmpian,
trezorerul Uniunii Române

*„Dați Cezarului
ce este al
Cezarului și lui
Dumnezeu ce
este al lui
Dumnezeu!”*

Marcu 12,17

Dumnezeu. Există nenumărate exemple de-a lungul istoriei, prin care putem vedea mâna lui Dumnezeu intervenind în viața conducătorilor acestei lumi, pentru ca planurile Sale să fie aduse la îndeplinire. Pentru ca statul să poată funcționa, are nevoie de fonduri financiare, iar principala sursă o constituie impozitele și taxele. Adevăratul creștin se achită de această datorie, pentru că știe că Dumnezeu a rânduit acest lucru.

Un alt motiv pentru care ne plângem și avem o atitudine negativă este acela că nu cunoaștem sau nu am fost interesați de beneficiile ce derivă din plata impozitelor și a taxelor. Ar fi interesant să instructiv să contabilizăm toate serviciile de care dispunem în decursul unui an de zile, având acces la toate informațiile necesare. Desigur, ar fi de dorit să existe mai mulți judecători, pentru ca procesele să nu mai dureze atât de mult, mai multe cadre didactice, pentru ca efectivele claselor să fie mai puțin numeroase, mai mulți polițiști, pentru o mai bună securitate și mai multe drumuri modernizate. Dar se ridică din nou întrebări: „Care este costul pregătirii unui singur elev? Dar a unui judecător?” Astfel se înțelege de ce cheltuielile publice sunt atât de ridicate. Ar putea oare un creștin sincer să beneficieze de multe servicii (pe care nu ne propunem să le prezentăm din lipsă de timp și de spațiu) și totuși să nu contribuie la plata taxelor sau a impozitelor, încercând să eludeze aceste obligații printr-o muncă la negru sau nedeclararea veniturilor? Îmi dau seama că intrăm pe un teren despre care uneori nu ne place să vorbim sau avem explicațiile, justificările sau scuzele noastre, dar care nu întotdeauna sunt în armonie cu cerințele Bibliei.

Isus și impozitele

Coborând în această lume și devenind om ca și noi, Isus a fost confruntat cu această situație. Este evident că și în acele vremuri era un

subiect fierbinte, iar cei însărcinați cu colectarea impozitelor și a taxelor nu se bucurau de prestigiu în societate; dimpotrivă, erau detestați și priviți ca niște trădători. În această situație atât de tensionată, Isus este interelat de farisei, care considerau plata impozitelor ca neloialitate față de Dumnezeu – singurul Stăpân, irodienii susținând dimpotrivă autoritatea romană. Iudeii aveau obligații fiscale și față de autoritățile locale, la care se adăugau darurile pentru susținerea sinagogilor, a Templului de la Ierusalim, și zecimile. Desigur, nu acesta era subiectul care-i interesa pe reprezentanții acestor fracțiuni sociale și politice, care întotdeauna erau în opoziție una față de cealaltă. Acum îi unea un interes comun, și anume: îndepărtarea lui Isus și aducerea la tăcere a vocii Sale. Întrebarea lor era directă: „Se cuvine să plătim bir Cezarului?”, iar răspunsul, oricare ar fi fost (credeau ei), era de partea lor și împotriva lui Isus. Mântuitorul însă nu s-a lăsat atras în această cursă și, cunoscându-le gândurile, le pune o contrăntrebare, cerând să I se aducă o monedă: „Dar chipul și slovele ale cui sunt?” Principiul enunțat de Isus este universal valabil pentru toate timpurile: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Marcu 12,17). A ne sustrage de la ascultarea de această poruncă implică neascultarea față de Dumnezeu. Nu îmi doresc să fiu un apologet al impozitelor și taxelor, nu militez pentru majorarea acestora și nu vreau să închidem ochii față de unele abuzuri care se

fac de către cei responsabili cu administrarea fondurilor colectate. Vreau doar să atrag atenția la exemplul și porunca Mântuitorului.

Contribuția la asigurările sociale și de sănătate

Asigurările sociale și de sănătate au rolul de a pune în practică, într-o formă modernă și contemporană, sfaturile lui Ellen G. White.

Mesajul pe care doresc să-l transmit este să nu privim taxele, impozitele și contribuțiile la asigurările sociale ca pe o povară. Dumnezeu ne-a oferit puterea de muncă și ne-a înzestrat cu diferite daruri, motiv pentru care putem privi posibilitatea plății acestor datorii ca pe o binecuvântare. Cred că ne putem folosi energiile într-un mod cu mult mai creativ decât acela de a ne plânge că sunt prea multe taxe și impozite și a evita plata acestora. Acest lucru ne va ajuta atât pe noi, cât și pe semenii noștri. Este nevoie să gândim diferit. Este nevoie să gândim în armonie cu principiile și sfaturile Bibliei, chiar dacă lucrul acesta se referă la taxe și impozite.

Institutul de la Stupini vă cheamă

Abia s-au stins mesajele ultimei evanghelizări prin satelit și iată că, prin intermediul acestei reviste, este adresată chemarea la o lucrare misionară specială: răspândirea Evangheliei prin literatură. Pregătirea pentru această lucrare se face la Institutul de la Stupini, a cărui restaurare se apropie de încheiere.

Am relatat în numărul din februarie al Curierului Adventist (articolul „Complexul de la Stupini”) despre stadiul lucrărilor de renovare a fostului Institut Biblic de la Brașov-Stupini. În același articol, am descris și noua destinație a acestui vechi așezământ al bisericii noastre, aceea de institut de evanghelizare cu literatură. Prin pregătirea temeinică, pe care o oferă învățământul din acest institut, profesionalismul colportorilor poate fi ridicat la rang de artă, ceea ce ar mări considerabil atât eficiența activității comerciale, vânzarea literaturii, cât și a celei misionare. Credem că prestigiul câștigat de colportaj prin acest institut, dar și prin rezultatele sale tot mai bune

în câștigarea de suflete, va atrage un număr tot mai mare de tineri credincioși către această formă de lucrare misionară.

Cu mulți ani în urmă, pana inspirată nota că acolo unde era un singur colportor trebuia să fie o sută, dar nici astăzi lucrurile nu stau mai bine.

Împânzirea țării cu acești purtători de influență bună, care trebuie să fie colportorii, și prin ei pătrunderea cărților misionare în toate casele din România ar echivala cu un imens semănat, cu îndeplinirea în mare parte a misiunii noastre. Desigur, colportajul nu este singurul mijloc de răspândire a Evangheliei, dar prezintă unele avantaje:

- nu necesită investiții foarte mari; în mare măsură este autosustăinător, iar lucrătorii trăiesc din vânzarea cărților;
- îmbină avantajele lucrării personale, directe, cu cele ale paginii tipărite, indirecte;
- are forme care pot fi practicate de oricine, de exemplu colportajul voluntar, care înseamnă a oferi o carte unui om;
- cărțile citite lucrează. Ele vorbesc

chiar și atunci când noi nu putem sau nu vrem să vorbim;

– prin posibilitatea tipăririi într-un număr de exemplare aproape nelimitat, pot fi acoperite toate nevoile, toată țara;

– când se roagă cineva pentru o carte sau pentru o revistă dată, este ca și când s-ar ruga pentru un misionar – experiența o confirmă;

Lazăr Forray,
directorul Departamentului
Publicații de la Uniune

*Astăzi răsună
chemarea de la
vechiul centru
misionar al
adventismului
din România:
Institutul de la
Stupini vă
cheamă!*

(continuare în pag. 12)

Ispășirea între condamnare și îndreptățire (II)

Adalbert Orban,
profesor la
Institutul Teologic Adventist

3. Natura umană a lui Hristos în contextul substituției penale¹⁰

Întruparea lui Isus are caracter soteriologic (mântuitor). Distanța dintre noi și Dumnezeu nu este numai de natură ființială, ci și spirituală și morală. Noi nu suntem în stare să ne confruntăm cu păcătoșenia noastră (ca stare și ca fapte) în sensul automântuirii (Rom. 7). Refacerea legăturii noastre cu Dumnezeu se datorează inițiativei Sale (Rom. 5,6-10; Ef. 1). Cea mai înaltă manifestare a acestei legături o avem în întruparea și moartea lui Hristos. Validitatea și aplicabilitatea jertfei Sale ispășitoare depind de natura Sa umană, iar eficacitatea jertfei se datorează naturii Sale divine (Evrei 2; Ef. 1,3-23; Col. 2,9).

Calitatea naturii umane a Domnului Hristos poate fi înțeleasă în contextul caracterului substitutiv (înlocuitor) al jertfei Sale. Ca Locțiitor al nostru în ispășire, El trebuia să corespundă exigențelor absolute ale dreptății divine. Nu este suficient să-L privim pe Hristos doar ca pe Exemplul nostru. El este „neprihănirea noastră” (Ier. 23,5-6), dar și Înlocuitorul și Modelul.

Vom prezenta câteva argumente din Scriptură și din Spiritul Profetic, cu privire la natura umană, neprihănită, a lui Hristos:

3.1. Evidențe biblice

3.1.1. Animalele de jertfă de la sanctuar. Acestea trebuiau să fie fără cusur, căci Îl reprezentau pe Isus Hristos, Mielul de jertfă al lui Dumnezeu: Ex. 12,5; Lev. 1, 3,10; Num. 9,2; Deut. 17,1; 1 Petru 1,19.

3.1.2. Declarațiile Bibliei despre neprihănirea desăvârșită a lui Hristos: „Sfântul” (Luca 1,35); „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7,26; „jertfă fără pată” (Evrei 9,14);

„Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6,69); „Cel ce n-a cunoscut nici un păcat” (2 Cor. 5,21) etc.

3.1.3. Declarațiile lui Hristos despre neprihănirea Sa: Ioan 8,46; 14,30.

3.2. Definirea păcatului

Păcatul înseamnă atât natura umană decăzută (Iov 14,4; Ps. 51,5; Rom. 3,23; 5,12,19; Efes. 2,3; Iacov 1,14-15), cât și faptele păcătoase (1 Ioan 3,4; Rom. 7,13-14 etc.). În Romani 5,12, apostolul Pavel se referă la păcatul original, spunând că „toți au păcătuit” (pantes hemarton). Biblia exclude ideea transferului de vinovăție dinspre Adam spre noi (Deut. 24,16; Ezch. 18,4,20; Ier. 31,29-30). Astfel, sensul verbului „au păcătuit” este starea păcătoasă, tendințele și înclinațiile păcătoase (Gal. 5,17). Pavel numește această stare „legea păcatului” (Rom. 7,23).

Ellen White definește păcatul original în aceleași sens: „Când omul a călcat Legea divină, natura sa a devenit rea.”¹¹

„Din cauza păcatului, urmașii săi [ai lui Adam] s-au născut cu înclinația inerentă a neascultării.”¹²

Să reținem că apostolul Pavel definește starea de păcat ca păcat, prin verbul hemarton („au păcătuit”). În Romani 5, el dezvoltă o triplă analogie între întâiul Adam și al doilea Adam (Isus Hristos). Prin întâiul Adam a intrat în lume păcatul (vers. 12), moartea (vers. 12) și judecata (vers. 16). Prin al doilea Adam, a venit neprihănirea (vers. 17), viața (vers. 18) și hotărârea de iertare (vers. 16). Tripla analogie se bazează pe deosebirea radicală dintre cei doi Adami: primul este păcătos, al doilea este neprihănit. Dacă starea de păcat este păcat și necesită intervenția lui Hristos, ca Mântuitor, nu putem să-I atribuiem Lui însuși, această stare.

3.3. Declarațiile Spiritului Profetic

Despre natura umană neprihănită a lui Hristos, Spiritul Profetic se exprimă astfel:

„... a devenit ca unul dintre noi, dar nu în păcat.”¹³

„Urma să ocupe locul de cap al neamului omenesc, luând natura, dar nu și păcătoșenia omului.”¹⁴

„Să avertizăm pe orice om să nu-L facă pe Hristos cu totul așa ca unul dintre noi, căci aceasta este cu neputință... Putea să păcătuiască, să cadă, dar înclinația păcătoasă n-a fost în El nici o clipă, așa L-au atacat ispitele în pustie ca pe Adam în Eden.”¹⁵

„N-a luat natura îngerilor, ci natura umană, identificându-Se în chip desăvârșit cu natura noastră, cu excepția înclinației spre păcat... Hristos a luat natura noastră căzută, dar nu stricată, și numai atunci ar fi devenit stricată, dacă ar fi acceptat cuvintele lui Satana în locul cuvintelor lui Dumnezeu.”¹⁶

O lege fundamentală a hermeneuticii (a interpretării textelor) ne cere ca atât în Biblie, cât și în scrierile Spiritului Profetic, textele clare, concise, cu forma unor definiții, să le luăm ca bază interpretativă pentru celelalte texte din sfera temei date. În acest sens, citatele de mai sus pot fi o bază hermeneutică pentru interpretarea altor citate, care se referă la „natura păcătoasă” a lui Hristos, la „legea eredității”, care a acționat asupra

Lui și la asumarea naturii umane, păcătoase, după patru mii de ani de la căderea în păcat.

3.4. Ispitirea lui Isus

Natura neprihănită a lui Hristos nu excludea posibilitatea ispitirii Sale, așa cum a fost ispitit și Adam în starea Sa neprihănită. Neprihănirea inițială a lui Adam n-a fost un avantaj absolut. Nici natura noastră păcătoasă nu este un dezavantaj absolut. Pierderea naturii neprihănite de către Adam, menținerea naturii neprihănite de către Hristos și felul cum va evolua natura noastră păcătoasă, toate acestea apar în contextul relației cu Dumnezeu. Păstrarea sau abandonarea dependenței de El decide în fiecare caz.

Despre ispitirea lui Hristos, Ellen White spune că lungimea postului Său în pustie a fost cea mai puternică evidență a măsurii păcătoșeniei și a puterii apetitului degradat asupra omenirii (nu asupra Sa); că a fost „un test mai strâns și mai sever decât oricare altul, adus vreodată asupra unui om”, și că Îl chinuia gândul că îngăduința Sa ar fi avut consecințe înfricoșătoare asupra omenirii.¹⁷ De asemenea, ea afirmă că a fost tot atât de dificil pentru Hristos să Se păstreze la nivelul omenescului, pe cât de dificil este pentru noi să devenim părtași de fire dumnezeiască.¹⁸

În privința exemplului oferit de Isus pentru cei ispitiți, este interesant să observăm că există

referințe care-L prezintă, ca Model, atât pentru omul dinainte de cădere¹⁹, cât și pentru omul de după cădere.²⁰

3.5. Isus „făcut păcat pentru noi”

Este util să subliniem și faptul că scrierile inspirate nu-I aplică lui Isus simbolul „șarpelui” (Ioan 3,14-15), decât în contextul substituției, când a fost „făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5,21).

„[Ca Miel de jertfă] a luat asupra naturii Sale fără păcat natura noastră păcătoasă.”²¹

„După chipul asemănător cu șerpilor ucigători, a fost înălțat pentru tămăduirea lor, tot așa Cel făcut cu fire asemănătoare cu a păcatului, trebuia să fie Mântuitorul lor.”²²

„El stătea inocent în fața lui Dumnezeu...”²³

III. Aspecte subiective și obiective ale ispășirii

În istoria bisericii creștine, doctrina ispășirii a evoluat adesea pe extrema subiectivă sau pe cea obiectivă. Prima pune accentul pe influența morală a ispășirii, ignorând domeniul juridic al guvernării divine. A doua privește ispășirea ca satisfacție oferită dreptății lui Dumnezeu, ignorând harul divin.

În realitate, ispășirea are atât aspect obiectiv, cât și aspect subiectiv. Calitatea de Preot și victimă a lui Hristos le îmbină pe cele două. El S-a întrupat și a murit nu doar din iubire, ca să ne atragă la El, ci și pentru împlinirea actului judecătoresc asupra păcatului (Ioan 12,32; 2 Cor. 5,21). Agonia lui Hristos în Ghetsemani, strigătul Său disperat pe cruce (Mat. 27,46) și părăsirea Lui de către Tatăl dovedesc că moartea Sa n-a fost doar o demonstrație a iubirii divine.

Învățătura biblică despre ispășire ni-L prezintă pe Isus în puterea iubirii Sale, care ne atrage, dar și în puterea neprihănirii Sale, prin care ne eliberează de pedeapsa păcatului și din robia păcatului. Trebuie să simțim atât puterea de atracție a iubirii Sale, cât și puterea Sa de a

respinge păcatul. Leon Morris spune despre cruce, că „ea ne arată că iubirea nu poleiește păcatul, ci se războiește cu el”.²⁴

Natura lui Dumnezeu ascunde nevoia de a exprima iubirea și dreptatea în același timp – iubire față de păcătos și repulsie față de păcat. Printr-o atitudine corectă față de iubirea și dreptatea Sa, ne însușim meritele jertfei Sale ispășitoare. Ispășirea face posibilă iertarea și renunțarea la păcat. Evanghelia le cuprinde pe amândouă.

Ispășirea nu produce schimbare în Dumnezeu, căci El rămâne iubitor și drept. Schimbarea se referă la felul cum judecă El păcatul (prin Fiul Său) și la noua relație dintre noi și El. Judecarea păcatului este aspectul obiectiv al ispășirii, iar legătura noastră cu Hristos este aspectul subiectiv. Dimensiunea obiectivă schimbă statutul nostru în fața lui Dumnezeu (declarați neprihăniți), iar cea subiectivă schimbă starea noastră în fața Lui (făcuți neprihăniți: Rom. 5,1-11).

Prin ispășire, tot Universul este în „siguranță veșnică”.²⁵ În și prin Isus Hristos, păcatul este condamnat și eliminat pentru totdeauna. Dumnezeu Și-a spus ultimul cuvânt în privința iubirii și dreptății Sale. Dreptatea Sa ne spune că nu are rost să ne răzvrătim, iar iubirea Sa ne spune că nu a avut rost să ne răzvrătim. Ispășirea ne arată că iubirea lui Dumnezeu nu tolerează păcatul nici în cer, nici în Eden ...nici ieri și niciodată.

Prin descoperirea iubirii Sale neprihănite, Dumnezeu încheie cazul Său și al nostru. Ispășirea satisface exigențele Dumnezeirii, ale întregului Univers și ale mântuiților. Prin ispășire, suntem împăcați cu Dumnezeu și, astfel, ascultarea noastră capătă sens veșnic.

Ispășirea ne convinge că Dumnezeu ne iubește înfinit mai mult decât ne iubim noi. Ispășirea este invitația lui Dumnezeu să ne întoarcem inimile la inima Lui, în care „bunătatea și credința se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85,10).

Bibliografie

10. Ne vom limita la câteva argumente cu privire la natura Sa umană, neprihănită, atât cât ne cere această secțiune a articolului.

11. Ellen G. White, *The Great Controversy*, p. 505.

12. Ellen G. White, *Letter 8*, 1895; 5 BC 1128.

13. Ellen G. White, *Youth Instructor*, Oct. 20, 1886.

14. Ellen G. White, *Sings of the Times*, May 29, 1901.

15. *Ibidem*.

16. Ellen G. White, *Manuscript 57*, 1890; *Selected Messages*, vol. 3, p. 129.

17. Ellen G. White, *RH*, Iul. 28, 1874; aug. 4, 1874; Sept. 1, 1874.

18. Ellen G. White, *RH*, April 1, 1875.

19. Ellen G. White, *Selected Messages*, vol. 1, p. 253; *The Great Controversy*, p. 670.

20. Ellen G. White, *Desire of Ages*, p. 22; *Signes of the Times*, March 14, 1895.

21. Ellen G. White, *Medical Ministry*, p. 181.

22. Ellen G. White, *Desire of Ages*, pp. 174-175.

23. *Idem*, pp. 687-688.

24. Leon Morris, *The Cross in the New Testament*, 1965, p. 389.

25. Ellen G. White, *Desire of Ages*, p. 758.

(continuare din pag. 9)

– nu există convertire fără carte și nici creștere. Iar Cartea Cărților este chiar pâine pentru suflet.

Iată de ce vechea școală de la Stupini devine centrul misiunii prin literatură, o școală misionară de colportaj.

Când aceasta revistă va ajunge în mâna cititorilor, cursurile noii școli vor fi deja demarate (cu începere de la 30 mai). Inaugurarea a fost fixată pentru Sabatul din 15 iunie.

Învățământul funcționează în regim de *frecvență redusă* (spre deosebire de forma obișnuită, numită „la zi”, în care frecvența școlii este obligatorie pe toată perioada anului școlar).

Durata învățământului este de 4 ani, reprezentând patru niveluri, fiecare din ele cuprinzând 6 săptămâni de cursuri de pentru cei care se angajează în această lucrare cu norma întreagă și 4 săptămâni pentru cei care vor să lucreze cu normă parțială. În perioada aprilie – noiembrie, prin băncile școlii trec mai multe serii de cursanți, cu o pauză de o săptămână între serii. Primele serii sunt ocupate de colportorii care lucrează cu cele mai bune rezultate. Pentru următoarele serii se pot face înscrieri chiar de acum.

Cine poate candida?

Tineri și tinere care doresc să-I slujească lui Dumnezeu prin această lucrare. Așa cum reiese din cele amintite mai sus, unii pot alege

lucrarea misionară cu literatură, ca profesie, practicând-o ca pe o slujbă și câștigând prin ea cele necesare subzistenței. Alții o pot face pe lângă profesia lor, în timpul liber, din dorința de a sluji pe această cale lui Dumnezeu și oamenilor.

De la candidați se cere:

- să aibă spirit misionar
- să fie harnici, fără probleme materiale, inteligenți, spirituali și cu aptitudini corespunzătoare
- să aibă un nume bun în biserică și în lume
- să aibă liceul absolvit

Ce oferă Institutul?

- cazare într-un internat modern, în camere cu două paturi
- meniu sănătos, trei mese pe zi
- învățământ cinci ore pe zi
- instruire temeinică
- părtășie frățască

Cursanților li se asigură:

- statutul de angajat
- posibilitatea unui câștig rezonabil
- recompense
- dezvoltarea personalității
- bucuria de a face lucrarea
- experiențe misionare

În vederea acestor perspective minunate răsună astăzi chemarea de la vechiul centru misionar al adventismului din România: Institutul de la Stupini vă cheamă!

Ziua Ispășirii – umbră a Judecății de Apoi

Rămân însă întrebări foarte serioase: Oare, intenționează Scriptura să vedem într-o sărbătoare rituală, o împlinire unică? Se oprește aici tipologia Zilei Ispășirii? Cum s-au împlinit alte sărbători, de exemplu, Paștele israelit? Acesta era atât o comemorare a eliberării de la Exod, cât și o **dublă prefigurare**:

1. arătând spre eliberarea spirituală pe care avea să ne-o aducă Christos prin Cruce (1 Cor. 5,7) și 2. arătând spre eliberarea fizică, pe care Același Christos, revenind, o va aduce prin Judecata Sa dreaptă (vezi Ap. 15-16). În ce privește Ziua Ispășirii, este clar că ea are o împlinire în Jertfa ispășitoare a lui Iisus. Cel puțin jertfele aduse în Ziua Ispășirii nu au corespondent cronologic într-un alt timp. Apoi, înălțându-Se, Iisus a intrat chiar în prezența Tatălui (Ev. 6,19-20; 8,1-2; 9,24; 1Pt. 3,22), adică în calitate de Mare Preot, acolo unde, în serviciul umbrei, nu se intra decât o dată pe an.

Evrei 9,18-23 sugerează o „curățire cu sânge” a realității cerești, o inaugurare a Noului Legământ, corespunzătoare inaugurării primului. Dar întrebarea este: s-a consumat, oare, întreaga semnificație a Zilei Ispășirii la Cruce? S-a sfârșit istoria păcatului la Golgota? A pierit răul și s-a făcut definitiv și echitabil dreptate? Au fost ridicate toate ofensele de deasupra Cortului lui Dumnezeu și puse pe capul lui Azazel? S-au dus ele pe pustii o dată cu Azazel? Este cât se poate de evident că Jertfa lui Iisus a realizat până acum doar o parte a procesului înlăturării păcatului: plata răscumpărării pentru cei ce cred și curățirea păcatului din inimă lor. Dar păcatul încă domnește în lume, și însăși natura umană a credinciosului rămâne un mediu al păcatului. Doar Judecata divină, care fixează pentru totdeauna destinele sufletelor după criteriile Împărăției și care justifică toate procedurile lui Dumnezeu, poate aduce sentințele finale: viața și fericirea veșnică pentru unii; nefericirea și moartea pentru alții. Nu degeaba, Anul Nou (*rôš hašșânâ*^{b)}) și Ziua Ispășirii (*yôm kippûr*) evocă în calendarul evreiesc, până astăzi, judecata divină și sigilarea destinelor.

Bătălia pentru Sanctuar (III)

Creștinii tradiționaliști nu simt nevoia să se concentreze asupra necesității Judecății de Apoi, deoarece ei cred într-o judecată particulară, care se face imediat după moarte, înainte de a intra în Rai sau în Iad. Unii adaugă purgatoriul, pentru a asigura Bisericii încă o sursă de autoritate. Alții lasă în ceață posibilitatea iertării după moarte, cu aceleași rezultate pragmatice. Protestanții, pe de altă parte, au redus Judecata de Apoi la faza executării pedepsei veșnice. Unii dintre ei cred că Dumnezeu ar fi decretat din veșniciei mântuirea unor suflete și pierzarea altora, așa încât Suveranitatea Divină este satisfăcută cu propria dreptate. Alții introduc și rolul voinței libere în acceptarea mântuirii, dar ei cred că Jertfa lui Iisus anulează orice necesitate a Judecății și, datorită credinței în nemurirea naturală a sufletelor, pocăiții „se duc la Domnul” când mor, în timp ce nepocăiții merg în Iadul veșnic. Din această perspectivă, teologia protestantă nu poate înțelege corect Judecata de Apoi.

Totuși, Epistola către Evrei nu se limitează la această aplicație a Zilei Ispășirii. Ea sugerează că semnificația finală a Zilei Ispășirii este Ziua Judecății, că în „ziua aceea” Evanghelia se va dovedi un criteriu mai sever decât Legea și că Dumnezeu va judeca și pe poporul Său:

Într-adevăr, Christos nu a intrat într-un sanctuar făcut de mâini omenești, model corespunzător al celui adevărat, ci în Cerul însuși, reprezentându-ne acum pe noi în fața lui Dumnezeu; și **nu ca să Se aducă jertfă de mai multe ori** lui Dumnezeu, după cum Arhiereul intră în fiecare an în Sanctuar cu un sânge care nu este al lui – altminteri ar fi trebuit să pătimească **de mai multe ori** de la facerea lumii! – ci acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat ca să anuleze

Florin Lăiu,

profesor la Institutul Teologic
A.Z.Ș.

*Ziua Ispășirii
evocă în
calendarul
evreiesc, până
astăzi, judecata
divină și sigilarea
destinelor.*

păcatele prin jertfa Lui. Și după cum oamenilor le este dat să moară o **singură dată**, iar după aceasta îi așteaptă **Judecata**, la fel și Christos, după ce S-a adus ca jertfă o **singură dată**, ca să poarte păcatele multora, **Se va arăta a doua oară**, fără păcat, spre mântuire, celor ce-L așteaptă. (Ev. 9,24-28)

El însă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, și anume pentru totdeauna, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de atunci **până când „li vor fi așternuți la pământ vrăjmașii, ca podium (treaptă de tron) sub picioarele Lui”** (cf. Ps. 110,1).

Așadar, fraților, fiindcă avem acces liber în Sanctuar (Sfânta Sfințelor) prin sângele lui Iisus, pe calea proaspătă și vie, inaugurată de El pentru noi, prin catapeteasma aceea care este trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot pus peste Casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă sinceră, cu certitudinea credinței, cu inimile stropite și curățite de conștiința vinovată, având și trupul spălat cu apă curată. Să ne ținem de speranța pe care o mărturisim neabătută, fiindcă Cel ce a promis este vrednic de încredere; și să ne preocupăm unii de alții, provocându-ne la fapte bune, nu lipsind de la adunările noastre, după cum au unii obicei, ci încurajându-ne – și aceasta, cu atât mai mult cu cât vedeți că se apropie **ziua aceea**.

Într-adevăr, dacă păcătuiți în mod deliberat, după ce am primit cunoașterea adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci numai un soi de **așteptare înfricoșată a Judecății lui Dumnezeu** și a focului geloziei care va mistui pe vrăjmașii Lui. Dacă cineva a desconsiderat Legea lui Moise, trebuie dat la moarte, fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai grea condamnare credeți că va merita acela care a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, care a profanat sângele Legământului în care a fost sfințit și a insultat Spiritul harului? Fiindcă știm Cine a zis: „A Mea e răzbuarea, Eu voi riposta!” (Dt. 32,35),

și iarăși: „**Domnul va judeca pe poporul Său**” (Dt. 32,36; Ps. 135,14). Înfricoșător este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui Viu! (Ev. 10,19-27).

Ci voi v-ați apropiat de Muntele Sionului, de Cetatea Dumnezeului Viu – Ierusalimul ceresc –; de miradele de îngeri, de adunarea universală în sărbătoare, de Biserica întâinșcuților înregistrați în Cer; de Dumnezeu, **Judecătorul tuturor**, de spiritele dreptilor făcuți desăvârșiți (Ev. 12,22-23; cf. 11,39-40; 12,1).

Este adevărat însă că Epistola către Evrei nu evidențiază într-un mod deosebit și foarte explicit Judecata ca realitate prefigurată de Ziua Ispășirii, ci compară liturgica „umbrei” cu realitatea nou testamentară, arătând, pas cu pas, superioritatea celei din urmă. Judecata finală apare sub diferite aspecte, fiind considerată printre acele învățături creștine elementare, pe care credincioșii ar fi trebuit să le știe de mult (Ev. 6,1-2; cf. 1 Cor. 3,1-3), ca o culminație a activității arhierestii a Domnului Christos (Ev. 9,27-28), ca o avertizare solemnă pentru cei care părăsesc pe Christos (Ev. 10,26-27.30), ca lucrare universală a lui Dumnezeu (Ev. 12,23; 13,4).

Probabil cea mai mare dificultate în înțelegerea acestor lucruri provine din **prejudecata** pe care mulți o au cu privire la **judecată**, datorită unei teologii populare, care a devenit sistematică și care îi împiedică să accepte anumite învățături clare ale Bibliei. Dacă ideea de judecată universală este acceptată, ca un eveniment escatologic care va avea loc în legătură cu A Doua Venire, este tot atât de adevărat că mulți creștini nu acceptă cel puțin următoarele două aspecte esențiale ale Judecății de Apoi, pe care Biblia le susține:

1. Judecata nu constă doar în executarea unor sentințe hotărâte de multă vreme, ci **include o fază anterioară, de proces judiciar**, de investigație a cazurilor.

2. Judecata cuprinde nu numai pe cei pierduți, ci și **pe cei mântuiți**;

Datorită importanței acestor două subiecte, le vom expune mai pe larg într-un viitor articol.

⁶ Lit. „cele sfinte” (*ta hághia* – plural neutru în limba greacă), expresie folosită în Evrei ca denumire generală pentru cortul sacru și aplicată primului compartiment numai în Evrei 9,2. Dar în toate celelalte locuri din epistolă (Ev. 9,8.11-12.24-25; 10,19-20; 13,10-11) *ta hághia* denumește Locul preasfânt. În Evrei 8,2 se aplică deja la Sanctuarul ceresc, în acord cu Evrei 9,8. În acest caz, Evrei 8,2 așază cele două denumiri în apozitie, legate prin conjuncția „**adică**”, și nu prin „**și**” (cf. *New International Version*, WBT - NT în limba română modernă).

De altfel, denumirile *Sfânta* și *Sfânta Sfințelor* (sau *Locul sfânt* și *Locul preasfânt*) pentru cele două încăperi ale Sanctuarului nu sunt cele mai uzuale în Biblie. În afară de Exodul 26,33-34, unde le găsim pe amândouă, și alte 11 locuri în care doar *Sfânta Sfințelor* este menționată, ne rămâne doar textul din Evrei 9,2. Este foarte semnificativ că în Leviticul 16,16-17.20.23 (cf. 1 Cr. 23,32), adică chiar în capitolul din care se inspiră autorul epistolei, cele două încăperi sunt numite ca și în Evrei: 1. *Cortul întâlnirii* și 2. *Sanctuarul* („locul sfânt”). Alte denumiri uzuale, după 1 Regi 6,5.16-23.31-33, sunt: 1. *Templul* (lit. „Sala Palatului”) și 2. *Sala Tronului* (*dekir* = „Oracolul”), sau: 1. *Templul* (*hekal*) și 2. *Sanctuarul* (*qōdeš*) în Ezechiel 41,23. Pentru simplificare, traducătorii români au tradus cu „Locul prea Sfânt” sau „Sfânta Sfințelor” oriunde au întâlnit cuvinte care se refereau la a doua încăpere, atât în VT, cât și în Evrei.

Denumirile amintite mai sus nu se aplicau în mod riguros, unic și consecvent, ci destul de liber. De exemplu, *hekal* (palat, templu) se aplica: 1. la cort, 2. la clădirea de mai târziu, și 3. la prima încăpere; *qōdeš* („ceva sfânt”, tradus în greacă prin *to hághion* [sg.] sau *ta hághia* [pl]) se aplica: 1. la orice obiect, ritual și loc sfânt, 2. la întregul Sanctuar sau 3. la oricare dintre cele două încăperi, după caz; *qōdeš qōdashim* („ceva prea sfânt”, tradus în greacă prin *hághion hághion* sau *hághia hághion*) denumește: 1. a doua încăpere, 2. templul lui Ezechiel, 3. întreaga arie a templului, 4. regiunea din țară dedicată leviților (Ez. 43,12; 45,3; 48,12), 5. altarul de jertfă, 6. altarul tămâierii, 7. alte obiecte sacre: sfeșnicul, masa, ligheanul, 8. tămâia (Ex. 29,37; 30,10.29.36), 9. părțile din jertfă și din prinoase mănăcate de preoți (Lev. 2,3.10; 6,10), 10. jertfele pentru păcat (Lev. 6,18), 11. pâinile prezentate (Lev. 24,9) și 12. lucrurile închinat Domnului (Lev. 27,28). Acest uz non-tehnic al termenilor în Biblie trebuie să-i facă mai atenți pe traducători și pe cititori.

„Iisus a fost la noi!”

Destul de greu m-am decis să prezint un crâmpei din ceea ce se petrece la Botoșani. Am dorit ca experiența noastră să fie testată în creuzetul obiectiv al timpului.

În urmă cu un an, fratele Jim Zachary fiind prezent la Botoșani pentru o evanghelizare, l-am invitat să-l cunoască pe primul orașului. În timpul discuției atât de degajate și amical purtate, i-am oferit domnului primar proiectul nostru de a înființa o cantină pentru copiii provenind din familii cu probleme. Dumnealui a fost foarte încântat de oferta noastră și ne-a promis tot sprijinul. La încheierea evanghelizării, fratele Zachary a plecat în alte locuri, unde

Dumnezeu l-a chemat pentru a vesti Evanghelia, dar inima lui a rămas la Botoșani pentru realizarea proiectelor propuse. În scurt timp, am primit din partea sa suma de 500 de dolari pentru a demara acțiunea umanitară. Pregătirile au continuat și, la inaugurarea noii Case de Rugăciune SPERANȚA, fratele Zachary ne-a făcut onoarea, răspunzând iarăși invitației noastre, și a fost prezent, conducând o mini-evanghelizare. A fost bucuria noastră să îl vedem iarăși pe domnul primar și să-i expunem modul finalizării pregătirilor cantinei proiectate. Lista celor 25 de copii, care vor mânca la cantina din incinta bisericii SPERANȚA, a fost trimisă chiar în ziua vizitei noastre, zi premergătoare inaugurării. Prima masă festivă a avut loc pe 18 nov. 2001, imediat după dedicarea noului locaș. Emoția a fost mare, văzând că vin să mănânce la noi nu doar copiii necăjiți, ci și mamele, tații, bunicile, bunicii, dar și mulți alții, care aflaseră de acțiunea noastră. Am primit o listă cu 25 de copii, dar s-au prezentat peste 60 de persoane. Uneori, nu aveam mâncare pentru toți, astfel că eram nevoiți să invităm întâi pe cei aflați pe lista primăriei și în continuare, în măsura porțiilor rămase, să invităm și pe ceilalți copilași, apoi pe cei mai mari – femei și bărbați. La masă, musafirii noștri așteaptă liniștiți până se dă semnalul de rugăciune. Toți se ridică în picioare și împreună spunem, în cel mai frumos cor care nu a făcut nici o repetiție, rugăciunea „Tatăl nostru”. Când este aproape consumat primul fel, bucătăresele trec pe la mese și întreabă: „Cine mai dorește felul întâi?”. Greu te poți orienta, căci din toate părțile se aud voci: „Și eu, tanti bucătăreasa”, „Și eu... Și mie...”. În timpul mesei, trecem pe la invitați și stăm de vorbă cu ei, ne interesăm de familiile

Dorel Neacșu,
pastor, Botoșani

*„Ori de câte ori
ați făcut aceste
lucruri unuia din
acești foarte
neînsemnați frați
ai Mei, Mie Mi
le-ați făcut.”*

Matei 25,40

Cantina din Botoșani: copiii, bucătăresele și pastorul

Biserica din Costești împreună cu copiii pe care îi hrănește

lor, de bucuriile și necazurile pe care le au. Am fost surprins să aflu că printre copii sunt mulți premianți la școală, mulți care nu au parte de un cămin cu ambii părinți, care nu au cu ce să se îmbrace, nu au bani pentru rechizite școlare, etc... Nevoile lor sunt foarte mari și doar cei care îi văd pot înțelege ceva. Când se termină și felul doi, urmează deservul atât de așteptat. La plecare, fiecare adresează cuvinte frumoase de mulțumire pentru hrana în sine, dar și pentru calitatea ei. Mesele rămân goale. Am fost mișcat să observ cum copiii mai mari sau adulții strâneau tot ce rămânea, inclusiv firimiturile! Acasă sunt și alții, mai mici sau poate bolnavi, care se bucură când li se aduce ceva de la această masă binecuvântată. Cei mai mulți au la ei vase pentru mâncare și astfel ne putem manifesta dragostea și pentru cei care nu au putut veni.

Duminica trecută, au servit masa la biserică peste 70 de persoane. Însă, prin mila lui Iisus care înmulțește, majoritatea au primit pachete. Nu exagerez dacă afirm că a fost mâncare pentru 130 de persoane. De unde atâta belșug într-o zonă atât de săracă? A fost nevoie de „Impulsul inițial”, acea

sumă de la omul Jim Zachary, cu o inimă atât de mare, încât am încăput și noi. Dar frații din Botoșani și din comunitățile învecinate au sărit în ajutor. Cartofii, făina, uleiul, ceapa, morcovii etc... ne-au fost aduse cu mână largă. Chiar și frații penticostali ne-au oferit cu generozitate orez și zahăr. Dumnezeu să-i răsplătească fiecărui dăător voios!

În scurt timp, exemplul a fost luat și de micuța biserică din Costești, de lângă Botoșani. A fost o

bucurie extraordinară pentru toată frățietatea de la Costești să vadă 30 de copilași la masă în biserica lor. Efortul nu este de neglijat. Satisfacția sufletească este pe măsură.

În ziua inaugurării cantinei, familia Zachary a fost prezentă printre invitați, realizând un reportaj amplu și luând notă de nevoile bisericii noastre în ceea ce privește acțiunile sociale în care dorim să ne implicăm. Seara, la evanghelizare, fratele Zachary și-a început predica cu următoarele cuvinte memorabile: „Iisus a fost prezent în biserica aceasta!” Apoi, a argumentat: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Cei flămânzi au fost hrăniți. Lui Iisus I-ați dat de mâncat! Bolnavii au fost consultați. Pe Iisus L-ați vizitat!

Pe lângă hrana corporală, câți oameni nu au nevoie și de hrana spirituală? Iisus este Pâinea vieții. Noi, adventiștii, avem această Pâine. Dar câți oare nu ar dori măcar niște firimituri din această Pâine? „Și eu, tanti bucătăreasa!.. Și eu, domnule pastor! Și eu... Și mie...”

Dumnezeu să ne ajute să le oferim ceea ce au nevoie pentru a fi și noi părtași lucrării Lui.

Cantina din Botoșani și reprezentanții primăriei

Creștinismul și biserica în secolul XXI

Bill Jackson, autorul articolului pe care vi-l prezentăm și care a apărut în revista adventistă Ministry, nu face parte din Biserica AZȘ. Ideile sale nu corespund în totul cu cele ale acestei biserici, însă articolul prezintă interes și pentru noi în ceea ce privește preocuparea autorului pentru supraviețuirea bisericii în condițiile viitorului care se schimbă mereu. Întrebarea pe care și-o pune orice conducere bisericească responsabilă este: Cum să facem față schimbărilor, fără să ne pierdem identitatea și mesajul? Cum să îmbinăm principiul: „M-am făcut tuturor totul, ca oricum să măntuiesc pe unii din ei” (1 Cor. 9,22) cu nevoia de a ne păstra integritatea și respectul față de adevărul care nu se schimbă? Articolul de față poate să stârnească preocuparea în această direcție.

Redacția

Cu puțin timp în urmă, mi s-a cerut să particip, ca invitat, la întâlnirea anuală zonală, a unei organizații creștine naționale. Eram solicitat să prezint un subiect specific sfârșitului de mileniu: „Creștinismul și biserica în secolul XXI”. Pe măsură ce-mi pregăteam discursul, am descoperit că acest subiect nu era tocmai simplu, așa cum părea la prima vedere.

De exemplu, foarte curând, m-a surprins faptul că titlul discursului implica câteva presupuneri care nu necesitau dovezi. Prima dintre ele este aceea că, din moment ce am intrat deja în noul mileniu, vom și trăi cel puțin o parte a celui de-al XXI-lea secol. Apoi, orice am face, nu putem scoate din discuție cea de-a doua și a treia presupunție: creștinismul are un viitor și, ca atare, biserica este și ea sigură de un nou secol. Aceste două presupunții stau la baza oricărei discuții despre viitorul „bisericii creștine”.

Așadar, au creștinismul și biserica un viitor în secolul XXI? La o asemenea întrebare mulți se vor mira: „Cum, creștinismul și biserica nu sunt totuna?” Poate că pentru unii cele două entități sunt interschimbabile. Eu însă nu cred așa ceva.

Deși ambele cuvinte, creștinism și biserică, au o istorie aparte, cuvântul „creștinism”, așa cum este folosit astăzi, se referă la un sistem de credință, recunoscut printre urmașii lui Isus Hristos.¹ Biserica, pe de altă parte, este un cuvânt care se referă la oamenii adunați special în Numele lui Isus.

Deci au într-adevăr creștinismul și biserica un viitor? Răspunsul este în ambele cazuri „da”, deși acest „da” trebuie argumentat. Permiteți-mi să mă ocup mai întâi de creștinism, deoarece cred că este mai ușor de explicat. De asemenea, termenul este mai ușor de înțeles și fiindcă Isus Însuși ne-a dat răspunsul la această întrebare.

Să examinăm, de exemplu, parabolele prezentate de Isus, care se ocupă în mod special de Împărăția Cerurilor. Cele mai elocvente pentru studiul nostru sunt parabolele care apar în Matei 13. Aici găsim parabola neghinei (v.24-30), parabola seminței de muștar (v.31,32), parabola aluatului (v.33), parabola comorii ascunse cândva și găsite mai târziu (v.44), parabola mărgăritarului de mare preț (v.45,46) și parabola năvodului care prinde tot felul de pești (v.47-50). De asemenea, în Matei 22 găsim parabola nunții fiului de împărat (22,2-14).

Adevărul fiecărei parabole în parte și al tuturor la un loc ne sugerează clar concluzia că, în creștinism, noi vedem domnia permanentă a lui Dumnezeu extinzându-se mereu, până când, într-o zi,

Bill Jackson,
directorul Colegiului pentru
Slujire din Queensland,
Australia

*Au într-adevăr
creștinismul și
biserica un
viitor?
Răspunsul este
„da”, „da”.*

ajunge să acopere totul. Astfel, în armonie cu învățăturile lui Isus, creștinismul are în mod sigur un viitor.

Desigur, de-a lungul timpului, multe puteri ale lumii au făcut tot ce le-a stat la îndemână pentru a anula cuvintele lui Isus. Și multe din aceste puteri au arătat că, cel puțin aparent, pot învinge și chiar distruge Împărăția lui Dumnezeu. La numai treizeci de ani după crucificarea Domnului Isus, împăratul roman Nero a declanșat prima persecuție declarată contra creștinilor care, deși a fost limitată la Roma, a provocat cruzimi de nedescris, precum și martiriul unui număr foarte mare de creștini.² În timpul acestei persecuții și al altora de după ea, care s-au extins pe perioade mai lungi, se părea că creștinismul va fi șters de pe fața pământului.

La 150 de ani după această persecuție, Decius, împăratul Imperiului Roman, a condamnat la moarte mult mai mulți creștini; și, câteva decenii mai târziu, Dioclețian a declanșat cea mai aspră persecuție în care au fost uciși mii de credincioși, au fost distruse biserici și au fost arse Biblii, iar creștinii și-au pierdut toate drepturile civile.³ În ciuda acestor persecuții sau poate chiar din cauza lor, creștinismul a continuat să crească și să se răspândească.

Afară de necazurile care veneau din afara bisericii, existau altele care veneau din interiorul ei, amenințând serios supraviețuirea creștinismului. De exemplu, împăratul Constantin a șters orice distincție existentă între biserică și stat, fapt care a produs o aroganță nemaiîntâlnită în creștinism până la data aceea. Calitatea morală și spirituală a creștinismului au avut de suferit. Carol cel Mare, primul împărat al imperiului, care ulterior a devenit cunoscut ca Sfântul Imperiu Roman, i-a forțat pe oameni să practice creștinismul sau, în caz contrar, să suporte consecințele. Motto-ul lui, „convertirea Saxonilor prin Cuvânt și sabie”, constituie o pată neagră în istoria creștinismului. Acestea au fost doar câteva dintre petele negre ale creștinismului și

ne-ar fi greu să enumerăm toate influențele nefaste, cărora le-a supraviețuit de-a lungul secolelor de existență. Cu toate acestea, creștinismul a continuat să existe și chiar a prosperat. Având în vedere aceste lucruri, am toate motivele să cred că el va avea un viitor.

Ce putem spune despre viitorul bisericii?

Dar ce putem spune despre biserică? Oare supraviețuirea creștinismului, pe care tocmai am discutat-o, implică obligatoriu faptul că este asigurat și viitorul bisericii? Supraviețuirea învățăturii implică automat și supraviețuirea congregației? Eu nu cred așa ceva, deși cred că biserica are un viitor triumfător. Iar credința mea se bazează pe faptul că Isus a văzut acest viitor.

Isus Însuși a făcut o afirmație uimitoare cu privire la biserica Lui, afirmație care de fapt a fost o profeție: „Pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16,18).

Traducerea parafrazată a acestui text în versiunea lui Eugene Peterson sună astfel: „Aceasta este stânca pe care Îmi voi pune biserica, o biserică atât de expansivă și energică, încât nici chiar porțile iadului nu vor fi în stare s-o țină deoparte”.⁴ Isus a descris *pe ce* sau *pe cine* a fost zidită biserica și a afirmat că nimic nu va putea stinge o astfel de lumină.

Ce forme va lua biserica ?

Dar există o întrebare mai cuprinzătoare, una practică: Care va fi forma sau formele pe care le va lua biserica? În ce aspecte ale slujirii va fi ea implicată? Cu ce se va asemana biserica? Cum vor arăta conducătorii bisericii?

Acestea sunt întrebări fascinante, la care noi trebuie și va trebui să răspundem iar și iar. Dumnezeu ne asigură viitorul, dar noi, sub conducerea Lui, suntem chemați să modelăm formele specifice ale viitorului bisericii Sale. În ultimii ani, toate bisericile

creștine au trecut prin schimbări numeroase și cu consecințe dintre cele mai serioase în privința formei lor. Să ne gândim că numai explozia demografică din întreaga lume a constituit un nou fenomen față de care au fost necesare schimbări de tot felul în sânul congregației. Și există o așa proliferare și variație a acestor schimbări, încât încercarea de a le numi și exemplifica ar însemna o adevărată nebulie.

Un călător prin timp, fie chiar și un creștin al anilor '50, care ar fi transbordat brusc în prezent, va fi într-o mare confuzie cu privire la „închinarea contemporană”, manifestată în multe din bisericile de astăzi. Stilurile de închinare s-au schimbat dramatic în ultima perioadă și continuă să fie reformulate. În timp ce menținem o definiție corespunzătoare cu privire la închinarea față de Dumnezeu, noi tindem să avem dezacorduri serioase față de alții, în funcție de felul în care definițiile închinării se transpun în practica săptămânală. Cu siguranță că manifestările momentane ale închinării sunt diferite față de cele din tinerețea mea (cea de prin anii 1970).

Pentru mulți creștini, închinarea este un *ceva* foarte schimbător. Ca atare, când se ia în discuție viitorul bisericii, formele închinării și muzica folosită în închinare pot fi considerate factori reprezentativi. Un studiu făcut în bisericile din Australia, în anul 1996, condus de „National Church Life Survey”, a ajuns la concluzia că închinarea și în mod special muzica de la serviciile divine produc deosebiri de vederi serioase.⁵ Cred că cei mai mulți n-am avea nevoie de studii prea sofisticate pentru a ajunge la aceste concluzii. Noi, oricum, le-am experimentat direct. Dar cred că ar fi bine să reținem câteva aspecte.

Studiul mai sus amintit a relevat că 46 % din cei intervievați consideră imnurile tradiționale de mare ajutor spiritual, în timp ce 48% consideră că mult mai potrivite sunt corurile sau celelalte forme de muzică contemporană.⁶ Mai mult,

asezat în noi capacitatea și abilitatea de a „duce până la capăt mântuirea noastră” (Filipeni 2,12).

Cu câțiva ani în urmă, am fost atras de titlul publicației „*Național Church Life Survey*”: „*Modelând viitorul*”.¹² Acest titlu a fost ales special pentru a sugera ambiguitatea ce se află înaintea noastră. Desigur, evanghelistul David Barrett, în cartea lui *Șapte sute de planuri pentru a evangheliza lumea*, prezintă numeroase scenarii pentru creșterea bisericii¹³. Chestiunea este că, așa cum observă însuși Barrett¹⁴, atunci când ne gândim la felul în care putem pregăti biserica și misiunea ei, posibilitățile sunt nesfârșite. Variabilele care determină viitoarea noastră direcție sunt aproape infinite.

De exemplu, cum va arăta biserica în viitor, când multiculturalismul devine mult mai pronunțat și când biserica va cunoaște o creștere tot mai mare a acestui fenomen? Suntem uimiți deja de acest aspect aici, în Australia, unde, conform recensământului din 1996, numai 75% din australieni erau născuți în Australia. Diferența de 25% din populația Australiei numără aproape 4,5 milioane de persoane, un număr suficient de însemnat ca să ne atragă atenția. Dar, în lume, sunt regiuni semnificative, care se confruntă cu schimbări sau provocări similare.

Referindu-ne încă o dată la studiul făcut de *National Church Life Survey*, aflăm că oamenii fără cunoștințe de limba engleză nu participă în viața bisericii australiene. Oamenii proveniți din țări în care nu se vorbește engleza reprezintă 12% din populația țării, din aceștia însă doar 8% frecventează biserica australiană. De aici rezultă că eforturile cele mai potrivite pentru a oferi o casă spirituală acestor oameni dispersați converg spre întemeierea unor biserici etnice. Eforturile făcute de a-i asimila în comunitățile noastre australiene se pare că, cel puțin deocamdată, nu au șanse de reușită.

studiul relevă faptul că, dacă biserica supusă chestionarului ar fi de vârstă medie, s-ar descoperi că 24% dintre membri ar dori ca ea să fie contemporană, în timp ce 15% ar dori să rămână tradițională.⁷

Concluzia studiului privind preferințele muzicale în funcție de vârstă nu este deloc surprinzătoare. „Diferențele dintre generații sunt exprimate în preferințele muzicale”⁸. Studiul mai arată că vârsta crucială la care se despart gusturile muzicale în biserică este de cincizeci de ani. Această concluzie pare să implice faptul că generațiile viitoare ar putea fi mult mai dispuse la schimbări semnificative în privința închinării.

Au într-adevăr denominațiunile un viitor?

Deși vor suferi anumite schimbări, denominațiunile vor continua să existe și să aibă o contribuție socială. Sociologul Robert Wuthnow de la Universitatea Princeton crede puternic faptul că denominațiunile nu aparțin doar trecutului.⁹ Ele slujesc unui scop și vor continua să slujească unui scop. De exemplu, denominațiunile ne ajută să avem legături sociale mai largi, care depășesc limitele unei comunități locale. Se știe că „prin denominațiuni, ne extindem propriile limite culturale”.¹⁰

Denominațiunile multiplică „discuțiile” la care participă

bisericile locale. Cu alte cuvinte, ele amplifică legăturile noastre, așezându-le într-un loc de întâlnire care transcende biserica locală. Din acest motiv, așa cum a zis un important sociolog religios, „eforturile de a salva sufletele și de a proteja planeta sunt mai eficiente când sunt sprijinite de zecile sau chiar de miile de comunități adunate laolaltă”.¹¹ Experiența noastră confirmă pe deplin acest adevăr. Denominațiunile ne ajută să ne întărim, întrucât se știe că acolo unde sunt mulți este și putere.

Oricum, este evident că rolul și funcția denominațiunilor vor continua să se schimbe; și, într-adevăr, ele sunt deja în plină schimbare. De altfel, denominațiunile tradiționale și conducătorii lor observă că vechile lor metode, „verificate și adevărate”, nu mai dau randament și nici nu mai sunt susținute de pastorii tineri. În același timp, bisericile mai mari trec peste multe dintre rolurile denominaționale tradiționale și devin astfel denominațiuni de sine stătătoare. Această situație este în sine o adevărată provocare pentru toți aceia care sunt implicați în misiunea creștină.

Deci, ce putem spune despre viitor?

Eu cred că viitorul nu este prestabilit. Dumnezeu nu ne-a creat ca pe niște automate care să acționeze fără să gândească. Dumnezeu a

Și acesta este numai unul dintre multe subiecte implicate. Dar care va fi forma de slujire creștină, din moment ce este tot mai evident că SIDA, sinuciderea, sinistralii, șomerii, căutătorii după sensurile vieții, ca să amintim doar câteva dintre ele, constituie probleme care refuză să dispară? Iar pe deasupra, avem înțelepți și teoreticieni care abordează aceste subiecte, dar care, în teoriile lor, desconsideră vechia și sârmana biserică! Ce s-ar întâmpla însă dacă denominațiunile ar colabora mai mult între ele?

Cum ar arăta educația creștină, pe măsură ce am continua să-i instruiem pe tineri și pe cei mai puțin tineri în organizații special destinate pregătirii lor? Dar atunci când vom înțelege că instruirea unor astfel de lideri este mai valoroasă decât un simplu act ce trebuie făcut și vom avea convingerea fermă că o persoană trebuie mai întâi pregătită adecvat pentru a fi capabilă să lucreze ulterior pentru cei pe care-i întâlnește?

Care va fi forma viitoare educației teologice? Vom continua să insistăm pe vechile modele sau vom fi pregătiți să ne asumăm riscuri, să începem să-i instruiem pe oameni în mod diferit, mult mai experimental? Instruirea lor va include aspecte practice, de care pastorii și potențialii pastori au într-adevăr nevoie sau va continua să ofere doar unele cunoștințe pe care predecesorii noștri le-au considerat necesare? Eu am scris, cu o altă ocazie, că educația teologică se află acum la răspântii. Ea trebuie să ofere mai mult decât o anumită cantitate de cunoștințe. Educația teologică trebuie să pregătească conducători creștini, capabili să facă față tuturor nevoilor și așteptărilor, așa cum sunt acelea produse de schimbările sociale din denominațiunile și societatea noastră.¹⁵

Viitorul conducerii creștine

Cum va arăta conducerea creștină dacă, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom accepta în cele din urmă să-i implicăm și pe cei tineri? Vom reuși să înțelegem și noi, cei din biserică, ceea ce societatea

secularizată a aflat de mulți ani: că cei mai tineri au o contribuție majoră la clădirea organizațiilor și instituțiilor noastre și că, ținându-i pe margine, ne ruinăm cu toții? Suntem gata să ne schimbăm structurile pentru a reflecta modul de gândire a persoanelor tinere, în loc să-i forțăm pe ei să se conformeze unui șablon deja existent?

Pastorii și slujitorii bisericii vor arăta ca acum sau vor renunța la standardele uzate? Modelul obișnuit al pastorului australian nu este diferit de cel al pastorilor din multe alte țări. Pastorul australian obișnuit are următorul profil: vârsta, aproximativ 47 de ani; are sau nu studii teologice; simte chemarea la slujire pentru biserică în proporție de aproximativ 50 %; se află în acel loc de aproximativ patru ani; aceasta înseamnă că este aproximativ la a patra biserică păstorită și deci, în scurt timp, va fi mutat într-o altă localitate.¹⁶

Un viitor luminos, plin de speranță

Poate că întrebarea pe care fiecare ar trebui să și-o pună este: ce trebuie să fac ca să răspândesc Evanghelia lui Isus Hristos? Ce sunt pregătit să fac acum? Ce sunt pregătit să abandonez? Ce pot să fac, chiar dacă n-am mai făcut lucrul acesta vreodată?

În fața noastră se află un viitor luminos. Da, luminos, dar care este în același timp aproape gri, înorat. Însă, așa cum ne reamintește teologul german Wolfhart Pannenberg, „ca rezultat al venirii lui Isus, comunitatea creștină trebuie să fie comunitatea speranței. Trăim în așteptarea fericitei noastre speranțe, când va începe domnia deplină a lui Dumnezeu peste întregul pământ... De aceea, chemarea bisericii este să rămână în lume, pentru că acesta este locul unde se duce lupta pentru adevăr.”¹⁷

Oameni ai speranței. Aceasta suntem și trebuie să fim. De aceea, Pannenberg adaugă: „Comportamentul uman este modelat la fel de mult prin anticipare ca prin evaluarea trecutului.”¹⁸

Am început acest articol prin a pune două întrebări. Va avea

creștinismul un viitor în secolul XXI? Va avea biserica un viitor în secolul XXI? Permiteți-mi să închei simplu, prin două cuvinte: Da, Da.

Bibliografie

1. J. Dickie, „Christian” in Geoffrey W. Bromiley (Gen. Ed.) *The International Standard Bible Encyclopedia*, vol. 1, (Grand Rapids: William B. Eerdmans Pub. Co., 1979), p.657.
2. A. M. Renwick, *The Story of the Church* (London: Inter-Varsity Press, 1958), p.17.
3. Robert C. Walton, *Chronological and Background Charts of Church History* (Grand Rapids: Zondervan Pub. Co., 1986) chart # 10.
4. Eugene H. Peterson, *The Message* (Colorado Springs: NavPress Pub. Group, 1994), p.42.
5. Peter Kaldor et. Al. *Initial Impressions* (Adelaide: Openbook Pub. 1997) 13 ff.
6. Idem, 15.
7. Idem, 13.
8. Peter Kaldor et. al, *Views From the Pews* (Adelaide: Openbook Pub. 1995), p. 34.
9. Robert Wuthnow, *Christianity in the 21 st Century* (New York: Oxford University Press, 1993), p.10.
10. Nancy Tatom Ammerman, *Congregation and Community* (New Brunswick: Rutgers University Press, 1997), p.362.
11. Idem, p.362.
12. Peter Kaldor et. al, „Shaping a Future” (Adelaide: Openbook Pub., 1997).
13. David B. Barrett and James W. Reapsome, *Seven Hundred Plans to Evangelize the World* (Birmingham: Foreign Mission Board of the Southern Baptist Convention, 1988).
14. Barrett and Reapsome, p.79.
15. Bill Jackson, *Sociology: A Must in Training Tomorrow's Christian Leaders*, „On Being 23” (7) august 1996.
16. ___, *Thinking Rationally About the Church... and Relationship*, „Pointers 9” (3), 1999:11.
17. Ed. I. Miller and Stanley J. Grenz, *Fortress Introduction to Contemporary Theologies* (Minneapolis: Fortress Press, 1998), p.130.
18. John B. Cobb, Jr., „Pannenberg and Process Theology” in Carl Braaten and Philip Clayton (Eds.) *The Theology of Wolfhart Pannenberg* (Minneapolis: Augsburg Pub. House, 1998), p.67.

Misiunea în culturi străine

Necesită mai mult decât o chemare

Copil fiind, am savurat toate acele cărți, pe care mi le adusese mama acasă – *Tommy Goes to Africa* (*Tommy merge în Africa*), *Bride on the Amazon* (*Mireasă pe Amazon*), și cartea lui Eric B. Hare, *Clever Queen* (*Regina înțeleaptă*). Cărțile și-au făcut efectul, așa că, într-o zi, am anunțat că voi fi misionară pe râul Amazon din Africa. Eram în vârstă de nouă ani. Evident, cunoștințele mele de geografie aveau nevoie de o revizuire serioasă, înainte ca visul meu să poată fi împlinit. Cu toate acestea, pentru a deveni misionară, existau multe – mult mai multe – lucruri pe care trebuia să le învăț și de care să mă dezvăț.

Am crescut într-un orașel din zona centrală a vestului american. Noi participam în mod regulat la serviciile religioase ale Bisericii Adventiste. Acolo a fost locul în care am înțeles pentru prima dată ce înseamnă „să mergi la biserică”. Biserica noastră locală era mică în comparație cu altele din oraș. Totuși, aveam suficiente lucruri comune, care puteau să întărească și să dezvolte în mintea mea o idee sănătoasă despre „biserică”.

Am învățat să-mi manifest respectul prin tăcere, să cânt imnurile lui Fanny

Crosby, să nu mestec niciodată gumă în biserică, să am întotdeauna pantofii bine lustruiți și să îngenunchez sau să stau în picioare la rugăciune. Am învățat cum să fiu o „adventistă bună” – ce să mănânc, cum să mă îmbrac, ce să gândesc și cum să fiu. Când eram gata să merg la colegiu, stăpâneam deja suficient de bine toate cunoștințele privitoare la biserică. În mod evident, eram destul de avansată pe calea pentru a deveni o bună misionară.

În colegiu, am studiat ca obiect principal educația, iar ca obiect secundar, religia. Părea o combinație bună – în special pentru o femeie care dorea să devină misionară. Când am absolvit, simțeam că sunt pregătită să plec în lucrare. Tot ce aveam de făcut era să aștept o „chemare”, ceea ce de fapt însemna un loc de muncă. (Deoarece fusesem chemată de Dumnezeu încă de la vârsta de nouă ani)

În cele din urmă, am plecat în misiune, nu în Amazon, ci în Orientul Îndepărtat, în Singapore și în Tailanda, unde am slujit timp de 23 de ani, în calitate de profesor, decan al colegiului de fete, pastor și administrator de școală. Nu a fost întru totul ceea ce visasem. A fost mai mult, din multe puncte de

vedere, dar mai puțin, din altele și diferit în toate privințele. Totuși, ceea ce m-a șocat cel mai mult, pe măsura trecerii timpului, s-a dovedit a fi faptul că o mare parte a vieții mele trecute fusese aproape ineficientă în ceea ce privește pregătirea mea pentru a face față câtorva dintre cele mai mari greutăți ale misiunii.

Pat Gustin,
directorul Institutului de
Misiune Mondială,
Andrews University

*Misionarul plecat
în țări străine își
părăsește
confortul și
familiaritatea
culturii, pentru a
lucra printre
oameni diferiți.
O asemenea
lucrare necesită
o pregătire
specială.*

Misionar în țări străine

Un misionar plecat în țări străine își părăsește confortul și familiaritatea culturii proprii, pentru a merge într-un loc în care trebuie prezentată Evanghelia. Eu am dorit cu nerăbdare să merg ca profesor, întemeietor de biserici, lucrător medical sau în oricare altă poziție. Pentru o asemenea lucrare specială, misionarul trebuie să fie pregătit.

În mod evident, prima cerință pentru a fi misionar este consacrarea și hotărârea de a urma călăuzirea lui Dumnezeu, asociate cu credința profundă și încrederea în iubirea, puterea și bunăvoința Lui de „a fi cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). Apoi, de obicei, misionarul are nevoie de instruire într-un domeniu practic – ca pastor, medic, contabil sau orice altceva.

După aceea, urmează o mulțime de alte cerințe – *flexibilitate*, în multe privințe: un simț al aventurii, aptitudini în privința spiritului de echipă, o cunoaștere a noului loc de slujire. Cred că ați prins ideea.

Cea mai mare dintre toate cerințele este adaptarea la schimbarea culturală. Cultura influențează tot ceea ce facem și gândim. Ea influențează genul de muzică preferată, hrana pe care o consumăm, modul în care ne creștem copiii, felul în care ne adresăm părinților noștri, precum și aproape toate aspectele vieții. Cultura influențează, de asemenea, ceea ce credem și prețuim (ce este frumos sau urât, bun sau rău, politicos sau nepolitic, potrivit sau nepotrivit).

La nivelul cel mai profund, cultura influențează concepția noastră despre lume – ce există cu adevărat (spiritele sau Dumnezeu), ce este mai ușor de crezut (a merge pe lună sau a avea „un ochi rău”) și cum considerăm timpul și spațiul. Cultura noastră constituie o parte atât de integrantă din noi înșine, guvernând tot ceea ce gândim și înfăptuim, încât nici măcar nu suntem conștienți de impactul pe care îl are asupra noastră. Totuși, ea

este acolo, definind în tăcere ceea ce este „normal”, ajutându-ne să luăm „hotărâri raționale” și făcându-ne în stare să funcționăm într-o manieră integrată, în mod rezonabil, de la o zi la alta. Cultura noastră devine pe deplin înțeleasă numai atunci când intrăm în contact direct cu o altă cultură.

Când mergem ca misionari într-o altă țară, ajungem față în față cu o cultură diferită, dar la fel de valabilă ca și a noastră și descoperim repede că există deosebiri majore la toate cele trei niveluri (comportament exterior, credințe și valori, și concepția despre lume).

Unele dintre aceste deosebiri pot fi dictate de climă și așezare geografică. Anumite alimente vor fi disponibile, altele nu. În multe locuri, este dificil să ai fulgi de porumb la micul dejun și cartofi la prânz. Alte deosebiri sunt rezultatul a secole de istorie, religie și tradiție variate.

În zilele noastre, pentru a te confrunta cu asemenea greutăți, nu este nevoie să te muți din punct de vedere fizic, dintr-o țară în alta sau dintr-un grup cultural în altul. Globalizarea și emigrarea în masă au creat situații multiculturale în fiecare oraș important din lume. Majoritatea bisericilor contemporane au comunități multiculturale, formate

din grupări etnice numeroase. Asemenea misionarilor, pastorii sunt confrunțați cu aceleași dificultăți legate de închinare, comportament și alte subiecte de ordin cultural.

Când un misionar sau un pastor întâlnește o nouă cultură, concepția de „normalitate” se evaporă.

Comportamentul și produsele din familie „jaloanele comportamentale”, valorile și credințele împământenite sunt supuse contestării. Misionarul se simte ca și cum ar trăi într-o lume suprarealistă.

Adaptări culturale

Din necesitate, misionarii trebuie să se supună unor adaptări culturale imense. Nu este doar o situație care solicită o anumită flexibilitate; este mult mai mult decât atât. Misionarul trebuie să devină asemenea unui copil, care începe să învețe, încetul cu încetul, să manifeste în exterior formulele noii culturi, precum și ceea ce se află dincolo de comportamentele, credințele, valorile și concepțiile despre viață ale respectivei culturi. În loc de a judeca totul prin prisma propriilor lor norme cu privire la ceea ce este „obișnuit”, misionarii trebuie să-și revizuiască și să-și extindă standardele în aproape toate domeniile.

Modul de viață tradițional – alimentația, locuința, îmbrăcăminte, mijloacele de călătorie, jocurile și sporturile, cântatul și felul de închinare – nu este bun sau rău în sine însuși. Pastorii și misionarii trebuie să cunoască, să ajungă să înțeleagă și, în cele din urmă, să învețe să aprecieze noile și diferitele modalități de a face aproape totul.

Din nefericire, însăși cultura proprie tinde să constituie un obstacol, care ne stă în cale la fiecare pas. Ca rezultat, prima noastră tendință este întotdeauna aceea de a eticheta negativ tot ceea ce este diferit de propriul nostru mod de a fi. Suntem înclinați să judecăm deosebirile ca fiind ceva greșit, ineficient, rău, stupid, risipitor, înapoiat etc.

Unul dintre domeniile cele mai sensibile pentru conducătorii religioși și misionari este închinarea. Personal a trebuit să învăț că nu toate bisericile trebuiau să arate ca acelea din orașul meu natal și că nu toate serviciile de închinare trebuiau să respecte aceleași tipare ca acelea la care am participat în copilărie. Deși pianele și innurile lui Fanny Crosby, orgile și muzica de Bach sunt minunate în anumite locuri, a trebuit să învăț că simpla incantație a unui imn sau a unui psalm are o semnificație mai mare, dacă este acceptată în contextul modalităților de exprimare ale unei alte culturi.

Pentru a aduce laudă lui Dumnezeu, pot fi folosite multe instrumente muzicale diferite. A insista ca oamenii să poarte pantofi lustruiți la biserică, ar putea fi absurd acolo unde oamenii poartă sandale de cauciuc și unde cultura le cere să se descalțe la intrarea în biserică, pentru a dovedi adevăratul respect. A sta cu picioarele încrucișate pe podea sau chiar a te închina cu fața până la pământ poate fi o poziție mai potrivită pentru rugăciune, decât a sta în picioare sau a îngenunchea, așa cum știam din copilărie.

În Biblie găsim, atât în domeniul vieții, cât și al închinării, un mozaic de culturi, în care și prin care Dumnezeu a lucrat pentru a-Și îndeplini scopul. Rareori a schimbat Dumnezeu ceva în viața de zi cu zi a oamenilor și aproape întotdeauna a lucrat în interiorul limitelor conceptului lor de „normalitate”, atât în ceea ce privește modul de viață, cât și modul de închinare.

În timpul vieții nomade a lui Avraam și a Sarei, Dumnezeu s-a întâlnit cu ei în prezența unor altare simple, răspândite pretutindeni în Mesopotamia. Pe israeliții din pustie, i-a îndrumat să construiască un cort transportabil, în care să locuiască, așa cum locuiau ei. Mai târziu, în perioada monarhiei, Dumnezeu a locuit într-un templu magnific, „potrivit unui împărat”. Adunările comunităților Noului Testament au fost radical diferite față de orice ar fi putut exista în timpul perioadei patriarhale. Vedem că Dumnezeu S-a adaptat întotdeauna la modalitățile de gândire și exprimare ale oamenilor cărora li se adresa.

Domnul Isus și apostolul Pavel ca misionari

Să ne gândim la viața Mântuitorului Isus din perspectiva misionară. Domnul Isus a făcut, de asemenea, adaptări majore în viața Sa, pentru a se potrivi culturii „câmpului Său misionar”. În termeni teologici, ne referim la aceasta ca fiind modelul incarnațional (cel privitor la întruparea Fiului lui Dumnezeu, în care natura divină este unită cu natura umană n.r.). Implicațiile misiologice ale slujirii Domnului Isus sunt enorme.

Domnul Hristos a lăsat în urmă cultura avansată și glorioasă a cerului și, pentru o perioadă de 33 de ani, a trăit, S-a îmbrăcat, a mâncat și S-a închinat asemenea oricărui alt evreu din secolul întâi. În loc să se închine la auzul melodiei instrumentelor cerești, S-a închinat la auzul sunetului

trămbițelor făcute din corn de berbec și al incantațiilor de la templu.

Apostolul Pavel a urmat exemplul Domnului Isus în ceea ce privește adaptarea. El și-a descris „metodele”, încheind prin cuvintele semnificative: „M-am făcut tuturor totul, ca oricum să măntuiesc pe unii” (1Corinteni 9,19-22). Așa cum declară Ralph Winter: „Dumnezeu nu i-a cerut nici unui om dintre neamuri, să comită un suicid cultural pentru a deveni credincios”.

Atât Domnul Isus, cât și apostolul Pavel, care au fost niște misionari model, și-au adaptat stilul de viață la cultura și nevoile oamenilor cu care au intrat în legătură. Dar mai mult decât atât, au adaptat și maniera de vestire a soliei. Să comparăm cuvintele adresate de Domnul Isus femeii samaritene (Ioan 4), cu modul în care i-a vorbit fariseului. Să ne gândim la maniera în care i-a învățat pe oamenii obișnuiți, prin parabole bazate pe evenimente familiare vieții lor de zi cu zi. Să examinăm cuvintele adresate de apostolul Pavel lui Agripa (Fapte 25,25-26,23) și să le comparăm cu modul în care le-a vorbit celor adunați în sinagoga din Tesalonic (Fapte 17,1-3), mulțimii „păgânilor” din Listra (Fapte 14,15-17) sau grecilor din Areopag (Fapte 17,22-23), și să vedem cum a prezentat apostolul Pavel Evanghelia, luând întotdeauna în considerare pe ascultători, punctul lor de vedere, cunoștințele și fundalul lor cultural.

Eu am învățat multe, de când am hotărât pentru prima dată, în acele zile de început, să devin misionar. Privind în urmă, la cărțile de povestiri misionare, pe care le-am citit când eram copil, sunt convinsă că, de-a lungul istoriei, misionarii buni au urmat exemplul Domnului Isus și al apostolului Pavel, „făcându-se totul tuturor”, ca să poată mântui pe unii. În cele din urmă, orice pastor, oricine slujește este un misionar.

„La umbra aripilor Tale!” (II)

Olariu Daniel,
student la
Institutul Teologic Adventist

*Unii sunt
preocupați să-i
umbrească pe
alții, în timp ce
alții caută
protecție la
umbra altora.*

Compromisul

Biblia nu se oprește aici cu atacul ei virulent asupra acestor forme de exprimare a *goanei după influență*. Ea demască, în cele din urmă, o cale des folosită datorită aparentei legalități pe care o presupune. Dar și aici, ca în situațiile de mai sus, problema de fond rămâne dorința după întâietate. De această dată, regăsim atât modelul personajului preocupat să ajungă umbră peste alții, cât și reprezentarea aceluia care își caută protecție la umbra altora. Ambele categorii apar redată descriptiv printr-o parabolă, procedeu folosit cu scopul de a prescrie o normă pentru noi. Întâlnirea acestor clase, însoțite de interesele lor la masa de tratative, generează compromisul. O dată instaurat un astfel de „târg”, ne învață pasajul biblic, el este asemănător unui butoi cu pulbere, care așteaptă o singură scânteie ca să-l aprindă. În acest sens, să privim atent pericopa biblică, anticipată mai sus, din Judecători 9.

Cadrul este conturat de moartea lui Ghedeon și de complicațiile iscate în familie privind moștenirea autorității lăsate în urmă de către acesta. El avusese nu mai puțin de șaptezeci de fii și toți cu aceleași drepturi. Disputa era provocată de cine anume va obține statutul de „primul dintre egali”. Abimelec se dovedește a fi cel mai abil în a folosi ocaziile. Deoarece mama lui era din Sihem, mizează pe legătura lui de sânge cu aceștia. Strategia folosită a fost simplă. Mai întâi, a câștigat suportul fraților mamei lui și al tuturor celor din „familia casei tatălui mamei sale”, pentru a răspândi ideea locuitorilor din Sihem, că „e mai bine ca un singur om să stăpânească peste ei, decât șaptezeci de

oameni, toți fiii lui Ierubaal”. Rezultatul a fost cel așteptat. „Inima oamenilor s-a aplecat spre Abimelec, căci își ziceau: „El este frate cu noi”. Al doilea pas, și ultimul, a fost acela de a înlătura orice probabilitate de competiție cu cei șaptezeci de frați. De aceea a tocmit „niște oameni fără căpătâi și neastâmpărați”, „a venit în casa tatălui său la Ofra și a ucis pe frații săi, fiii lui Ierubaal, șaptezeci de oameni, pe aceeași piatră”. Singurul supraviețuitor a fost „Iotam, cel mai tânăr fiu al lui Ierubaal, căci se ascunsese”. Ca un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, se înfățișează pe muntele Garizim, înaintea locuitorilor Sihemului, strigându-le cu glas tare o pildă. „Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor.” Vin cu oferta, pe rând, la măslin, la smochin și la vița-de-vie. Deși era o ofertă tentantă, nici una dintre ele nu o acceptă, toate mulțumindu-se cu întrebuințarea lor modestă în fața oamenilor, dar de mare preț în ochii lui Dumnezeu. „Atunci toți copacii au zis spinului: 'Vino tu și împărățește peste noi'. Și spinul a răspuns copacilor: 'Dacă în adevăr vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, veniți și adăpostiți-vă supt umbra mea; altfel, o să iasă un foc din spin, și să mistuie cedrii Libanului'. (...) 'Dacă în adevăr și cu toată curăția v-ați purtat voi astăzi față de Ierubaal și casa lui, bine! Abimelec să fie bucuria voastră, și voi bucuria lui! Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec, și să mistuie pe locuitorii din Sihem și din casa lui Milo; și un foc să iasă din locuitorii Sihemului și din casa lui Milo, și să mistuie pe Abimelec!’” Compromisul întocmit nu a fost de lungă durată. După trei ani, scânteia a declanșat butoiul cu pulbere. Un foc a ieșit din ambele părți. O cetate distrusă, case trecute prin foc,

sute de oameni uciși, în frunte cu Abimelec, acesta era bilanțul „târgului” dintre ei. Cel Preaînalt a stat atunci împotriva acestei înțelegeri și continuă să stea și astăzi, ori de câte ori apar astfel de aranjamente. Cei care stau și astăzi la masa tratativelor, punând la cale astfel de planuri, au de luat în calcul neplăcerea cu care Dumnezeu privește asemenea situații și modul prin care intervine prompt, spre a pune capăt compromisurilor: „Atunci Dumnezeu a trimis un duh rău între Abimelec și locuitorii Sihemului, și locuitorii Sihemului au fost necredincioși lui Abimelec”. Norma prescrisă din acest pasaj este ca „între noi să nu fie așa”. Cerul se va umple de bucurie când un singur om recunoaște, regretă, mărturisește și părăsește un astfel de trai.

Scriitorul american Jack London relatează într-una din povestirile sale, *Focul*, întâmplarea tragică a unui om în ținutul zăpezilor veșnice, Alaska. Îl găsim la numai trei zile distanță de destinația sa. Mai are însă de înfruntat natura ce-i trimite frig, viscol și un ger usturător. Pe lângă acestea, inima-i bate cu emoție atunci când se gândește că i-a mai rămas doar trei bețe de chibrit. Calculul este simplu. Pentru a supraviețui, va trebui să facă un foc pe zi, iar pentru un foc avea rezervat doar un singur băț de chibrit. În prima zi, minunea se întâmplă: în ziua a doua, miracolul se repetă. Își scoate mânușile, urmând parcă o procesiune sfântă. Își ridică ochii în zare, asemenea unui patriarh pe vremuri, și imploră tăcerea albă să-i dăruiască și mâine minunea. A treia zi, zorile răsar și se amestecă straniu cu albul zăpezii. Ochii întredeschși ai eroului aud chemarea depărtării de a părăsi adăpostul. Pregătirile pentru ultimul foc au durat toată ziua. Hârtia, câteva crengi uscate și rupte în bucăți au fost așezate sub haina de blană, spre a fi încălzite. În câteva minute, totul era pregătit. Întors cu spatele către curenții de aer pentru a-i opri, se aplecă deasupra aranjamentului făcut din

lemn și hârtie, a scos cutia în care se ascundea ultimul băț de chibrit și, cu o îndemânare de maestru, a făcut să se transforme în foc bățul, apoi hârtia și lemnele. Focul era aprins. Cu un salt nebun, de victorie, părăsi câteva clipe pământul, pentru a striga tăcerii albe că va trăi. Revenit la sol, întreaga-i făptură se schimbă dintr-o dată. Focul era stins. Galbenul palid al disperării îi cucerea puțin câte puțin chipul. Îngenuncheat în zăpadă, cu mâinile ridicate în formă de protest, cerceta împrejurimile, spre a descoperi vinovatul. Îl descoperise. Era chiar el. Încălcase prima regulă a exploratorilor zăpezii, care spunea să nu așezi focul la umbra copacilor. Întregu-i palat de hârtie și lemne era acoperit de zăpada căzută de pe ramurile împletite ale mai multor copaci, iar condamnat lângă „palatul” său stătea îngenuncheat „împăratul”.

Printii sau cerșetori, oameni simpli sau complicați, cu sau fără educație, suntem nevoiți să recunoaștem adevărul unui vechi proverb. „La umbra marilor copaci nu cresc talente.” În același fel, „cuvântul proorociei” ne îndeamnă: „Nimeni să nu se lase să fie doar o mașină care să meargă după părerile altuia. (...) Rămâneți în personalitatea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Să nu fiți umbra nimănui. Așteptați ca Dumnezeu să lucreze în voi, pentru voi și prin voi”. (*Solii pentru tineret*, p. 146, orig.)

„La umbra aripilor Tale”

În ciuda confuziei care domină căutările noastre după siguranță, Biblia prezintă adevărata umbră ca loc real de sprijin. Psalmistul spune: „La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost” (Ps. 36,7). Sub această umbră începe adevărata școală a uceniciei. Cei care se înrolează în ea învață de la Marele Învățător și se deprind să fie adevărați slujitori. Egoismul și setea după întâietate vor fi mistuite de focul curățitor al dragostei divine. Curăția de caracter va stârpi pornirea inimii după „scaunele dintâi la ospete” și „locurile dintâi

la sinagogi”. Farmecul de a sta „la umbra Celui Atotputernic” înobilează întreaga ființă. Se va ști atunci că „noi am umblat cu Isus”. Chemarea noastră va fi de a purta pe Hristos în noi și de a-L propovădui lumii, prin exemplu. Doar atunci și alții vor putea călca pe urmele pașilor noștri, „întrucât și noi călcăm pe urmele pașilor lui Hristos”. Minunile „umbrei lui Petru” dovedesc aceasta. „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult; până acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe, și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei” (Fapte 5,14-15). Doar la „umbra aripilor Lui” învățăm adâncul smereniei care înalță. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Eu însumi voi lua o rămurea din vârful unui cedru mare, și o voi pune la pământ. Voi rupe din vârful ramurilor lui o mlădiță fragedă și o voi sădi pe un munte înalt și ridicat. Și anume, o voi sădi pe un munte înalt al lui Israel; ea va da lăstari, va aduce rod și se va face un cedru mareț. Păsări de tot felul se vor odihni sub el, tot ce are aripi se va odihni sub umbra ramurilor lui. Și toți copacii de pe câmp vor ști că Eu, Domnul, am coborât copacul care se înalță și am înălțat copacul care era plecat; că Eu am uscat copacul cel verde și am înverzit copacul cel uscat. Eu, Domnul, am vorbit, și voi face.”

Antidot împotriva uitării

Florian Cârnă,
pastor în districtul Roșiori

*„Binecuvântează,
suflete, pe
Domnul, și nu
uita nici una din
binefacerile Lui!”*

Psalml 103,2.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, în Eden, facultățile sale fizice, intelectuale, psihice și spirituale erau perfecte și cu un potențial de dezvoltare nelimitat. După păcătoare, toate aceste laturi ale ființei umane au fost drastic limitate. Totuși, oamenii care au trăit înainte de potop au avut o vitalitate și posibilități mult mai mari decât noi, cei de astăzi.

Între funcțiile complexe ale creierului uman este și memoria. Memoria este un proces psihic, care constă din întipărirea, păstrarea, recunoașterea și reproducerea unei experiențe din trecut. (Experiență formată din percepții, idei, emoții etc.).

Oamenii dinainte de potop aveau încă o memorie foarte bună, reușind să-și transmită de la o generație la alta toate cunoștințele și experiența de viață, pe cale orală, fără alte mijloace. Pe măsură ce timpul a trecut și degenerarea neamului omenesc s-a accentuat, a apărut un fenomen nou și anume UITAREA. Când au dorit să-și transmită lucruri din experiența trecută, au constatat că nu își mai amintesc. A UITA înseamnă a pierde din memorie, a nu-și mai aduce aminte, a scăpa din vedere.

Atunci au început să înlocuiască memoria naturală a creierului cu alte metode de întipărire și păstrare a informației, pentru ca, pe baza acestora, ulterior să poată fi recunoscută și reprodușă o experiență din trecut. Așa au apărut cărțile – la început versiuni rudimentare din piei de animale, papirusuri sau tăblițe de lut, de piatră etc. – iar apoi a apărut tiparul. În secolele XIX și XX, au apărut și alte mijloace de păstrare a informației: hârtia fotografică, discurile, CD-urile, MD-urile, banda magnetică audio, video, memoria computerelor.

Dumnezeu a venit în întâmpinarea uitării omenesci, poruncind profeților și apostolilor din vechime să-și scrie experiențele lor de atunci, pentru ca noi, cei de astăzi, să le putem rememora. Lui Moise, Domnul i-a spus de multe ori să scrie. De exemplu: Cântarea lui Moise.

Deut. 31,19.21: „Acum, scrieți-vă cântarea aceasta. Învăța pe copiii lui

Israel s-o cânte, pune-le-o în gură... cântarea aceasta, care nu va fi uitată și pe care uitarea n-o va șterge din gura urmașilor, va sta ca martoră împotriva acestui popor...”

Pavel comentează acest proces în 1 Cor. 10,11. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

Iar Ellen G. White spune, de asemenea: „Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decât de a nu uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu și experiențele avute cu El”.

Înțelegem de aici că uitarea poate fi un proces extrem de periculos, chiar mortal, când se referă la experiența noastră anterioară cu Dumnezeu. David zice în Psalmii 103,2: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!” Nu uita! – „El îți iartă toate fărădelegile tale” (vers. 3). Nu uita! – „El îți vindecă toate bolile tale” (vers. 3). Nu uita! – „El îți izbăvește viața din groapă” (vers. 4). Nu uita! – „El îți satură de bunătăți bătrânețea” (vers. 5). Nu uita! – „El te face să întineresti iarăși ca vulturul” (vers. 5).

Domnul a știut de la început că oamenii vor uita și cele mai puternice și înălțătoare experiențe avute cu El, de aceea le-a lăsat în vechime sărbători prin care să-și amintească și să re trăiască experiențele anterioare.

Cea mai veche sărbătoare prezentă pe paginile Scripturii, ca un antidot împotriva uitării, este Sabatul. Printre altele, Sabatul avea ca rol să ne amintească de Creator și de creațiune: Exod 20,8-11: „Adu-ți aminte... căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea...”

Paștele a fost instituit cu ocazia ieșirii din robia egipteană și avea drept scop amintirea tuturor acelor minuni care au însoțit eliberarea. Când copiii, cu spiritul lor cercetător, vor întreba: „De ce?”, „De ce mergem la templu?”, „De ce jertfim mielul?”, „De ce mâncăm azimi?” (Exod 12,26), „Ce înseamnă obiceiul acesta?” –

atunci să fie învățați din experiența anterioară. Exod 12,27: „Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre.”

Mai mult decât amintirea oricărei alte intervenții a lui Dumnezeu în istoria lumii noastre este amintirea legată de persoana lui Isus Hristos. Paștele, sărbătoarea națională a evreilor, urma să fie desființată prin crucificarea Mântuitorului. Această umbră întâlnise realitatea la cruce. Dar Isus nu intenționa să lase neamul omenesc, care uită ușor, fără un mijloc de a-și reaminti persoana și jertfa Sa. De aceea, El a instituit în locul Paștelui serviciul divin al Cinei Domnului, pentru a-i ajuta pe urmașii Săi să-și amintească de El, amintire centrată pe jertfa de pe Golgota. Apostolul Pavel, descriind Cina Domnului în 1 Corinteni 11,24-25, spune: „... să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”. Există trei evenimente de care ne amintește serviciul împărtășirii:

Umilirea Domnului Isus este amintită de spălarea picioarelor care precede chiar împărtășirea. „Întreaga viață a lui Hristos fusese o viață de servire neegoistă. Nu pentru a fi servit, ci pentru a servi, fusese învățătura dată de fiecare faptă a Lui. Dar ucenicii nu prinseseră încă învățătura. La acest ultim Paște, Isus a repetat învățătura Lui printr-o ilustrație pe care le-a întipărit-o pentru todeauna în mintea și inima lor”. Ce a făcut aflăm din Ioan 13,4-5: „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi, a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins”. Prin spălarea picioarelor aproapei noastre, ne reamintim umilirea suferită de Isus.

Chinul Său fizic și sufletesc culminând cu moartea este al doilea eveniment amintit cu ocazia Cinei Domnului. Pâinea nedospită, care se frânge cu această ocazie, ne amintește de trupul Său, care S-a dat pentru noi, iar mustul ne amintește de sângele Său, care a

curs pentru salvarea noastră.

Al treilea eveniment de care se amintește cu ocazia Cinei este revenirea lui Isus. În Luca 22,18, Isus a spus că „nu va mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu”. În schimb, nouă ne poruncește să „măncăm din pâinea aceasta și să bem din paharul acesta, vestind moartea Domnului, până va veni El”. (1 Cor. 11,26)

Efectele amintirii

Amintirea este bună, dar ea nu este un scop în sine, ci este doar resortul care ne împinge spre o experiență mai înaltă cu Dumnezeu. De aceea, iată care ar trebui să fie în viața noastră efectele amintirii celor trei evenimente enumerate anterior, așa cum au fost ele descrise de Ellen White în cartea *Hristos, Lumina lumii*.

Efectele amintirii umilirii Domnului

„Când se reamintește umilința Mântuitorului pentru noi, gând se leagă de gând; un lanț de amintiri este deșteptat, amintiri despre marea bunătate a lui Dumnezeu și despre bunătatea și duioșia prietenilor de pe pământ. Binecuvântările uitate, îndurările de care s-a abuzat, bunătatea luată în râs, sunt rechemate în minte. Rădăcinile de amarăciune, care au înăbușit planta scumpă a iubirii, ies la iveală. Defectele de caracter, neglijarea datorilor, nerekunoștința față de Dumnezeu, răceala față de frații noștri sunt reamintite. Păcatul este văzut în lumina în care îl privește Dumnezeu. Gândurile noastre nu sunt gânduri de mulțumire de sine, ci de aspră muștrare de sine și umilire. Mintea este umplută de energie pentru a dărâma orice piedică ce a cauzat înstrăinarea. Gândirea de rău și vorbirea de rău sunt îndepărtate. Păcatele sunt mărturisite și sunt iertate. Harul îmblânzitor al lui Hristos pătrunde în fiecare suflet, și iubirea lui Hristos atrage inimile într-o fericită unire. Când în felul acesta s-a învățat ceea ce trebuia din serviciul pregătitor, se deșteaptă dorința după o viață spirituală mai înaltă. La dorința aceasta va răspunde

Martorul divin. Sufletul va fi înălțat.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 481)

Efectele amintirii jertfei Domnului

„Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, în imaginație, ne alăturăm la scena din camera de sus. Pare că trecem și noi prin grădina consfințită prin agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca fiind răstignit între noi. Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea sacrificiului făcut de Maiestatea cerului. Planul mântuirii e slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inima noastră și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel, deoarece mândria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota. Acela care privește iubirea neîntrecută a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o măsură oarecare această tainică iubire.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 489)

Efectele amintirii revenirii Domnului

„Serviciul de împărtășire arată către a doua venire a lui Hristos. El urmărea să țină viu în mintea ucenicilor tocmai acest lucru... În cazul lor, au găsit mângâiere în nădejdea că Domnul lor va reveni. De un preț ce nu poate fi arătat în cuvinte a fost pentru ei gândul: 'Ori de câte ori mâncăm din pâinea aceasta, și bem din paharul acesta vestiți moartea Domnului până va veni'.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 488)

Concluzie

„Lucrurile acestea nu trebuie să le uităm niciodată. Iubirea lui Hristos, cu puterea ei de constrângere, trebuie să fie păstrată proaspătă în amintirea noastră. Hristos a instituit slujba aceasta, pentru ca ea să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu, arătată nouă.” (*Ibidem.*)

Plan de admitere la I.T.A. Cernica — Facultatea de Teologie

Specializarea	Nr. locuri		Înscriere	Forma de examinare	Data examinării
	ZI	FF			
Teologie – Limba și literatura română	25	15	10–17.07.2002	Interviu	18.07.2002
Teologie – Asistență socială	25	—	10–17.07.2002	Interviu	18.07.2002
Teologie pastorală	20	15	25.08–01.09.2002	Examen scris	03–04.09.2002

Master of Arts in Religion

Departamentul de Educație al Uniunii Române, în colaborare cu Andrews University, anunță deschiderea programului „Master of Arts in Religion” în cadrul Institutului Teologic Adventist de la Cernica.

Programul se va desfășura pe o perioadă de 4 ani – câte 4 săptămâni cursuri de vară pe an.

Taxa: 800 USD/vară.

Susținerea testului de limbă engleză: 10 iunie 2002.

Se pot înscrie absolvenții de la specializarea Teologie pastorală, cât și absolvenți ai altor specializări universitare (cu susținerea unor diferențe în teologie, în timpul cursurilor).

Cursurile din acest an se vor desfășura în perioada 1 iulie – 23 august. Pentru informații suplimentare: secretariatul I.T.A. – 01/2555865; responsabil program: pastor Modoran Gheorghe

Liceele teologice – măsuri restrictive

Din nefericire, seria măsurilor restrictive, îndreptate împotriva liceelor teologice continuă.

După măsura anunțată cu mai multe luni în urmă, de desființare a profilurilor matematică-informatică și limbi străine din cadrul liceelor teologice, cu o săptămână în urmă am fost înștiințați că s-au făcut reduceri drastice și în cadrul planului de școlarizare, începând cu anul școlar 2002-2003. Din cele 4 clase cu care am început în ultimii 2 ani la București, începând cu anul școlar viitor (din toamna aceasta) nu am primit aprobarea decât pentru o singură clasă, profil teologic, cu 28 de locuri. Faptul că restricția anunțată se referă la toate liceele teologice, nu numai la cele adventiste, nu este de natură să reducă îngrijorările noastre privind viitorul acestor licee. Vom face demersurile și intervențiile necesare pentru revenirea la planul de școlarizare propus de noi (3 clase în București și câte 2 clase pentru Craiova și Cluj). Cu această ocazie, solicităm părinților și elevilor în special, precum și întregii biserici să ne rugăm pentru intervenția lui Dumnezeu în rezolvarea acestei situații.

Gheorghe Modoran / AARC

Pagini de limba română în „Revista Adventistă” spaniolă

Începând cu anul acesta, publicația Bisericii Adventiste din Spania, „Revista Adventistă”, conține un supliment de pagini în limba română. Articolul „Adunarea centenarului”, tradus în limba română de fr. Liviu Olteanu, prezintă detaliat alegerile desfășurate în perioada 27-30 martie 2002, în Sagunto, Spania. Având în vedere prezența tot mai numeroasă a membrilor adventiști de naționalitate română, care reprezintă aproximativ jumătate din numărul total de 8468 de membri ai Uniunii spaniole, invitația bisericii de a se adresa acestor membri în limba lor maternă este binevenită și folositoare.

Mirela Csavdari / AARC

Statele Baltice reiau formarea de pastori adventiști

Pentru prima dată în ultimii 50 de ani, Biserica Adventistă din Statele Baltice va acorda diploma de absolvire pastorilor adventiști în urma unui program local de pregătire. „Este un moment remarcabil”, a spus Joseph Gurubatham, președintele Universității Griggs. „Acesta este un serviciu acordat unei părți a lumii care a fost foarte dezavantajată în timpul regimului comunist”. Primul grup de zece studenți va primi diploma de BA în teologie, în luna iulie 2002. Studenții provin din trei State Baltice: Estonia, Letonia și Lituania, dar și din Albania, Finlanda și Grecia. „Am fost separați de biserica mondială pentru mulți ani”, a spus Valdis Zilgalvis, președintele Bisericii Adventiste din Statele Baltice. Membrii bisericii trebuiau să activeze în ilegalitate, unii erau trimiși în Siberia, iar Seminarul Teologic Baltic din Suzi a fost închis în 1940. „Acum noi pregătim pastori pentru lucrarea mondială a bisericii”. Aceste trei republici și-au câștigat independența după căderea Uniunii Sovietice din anii 1991. Astăzi 6.500 de adventiști de ziua a șaptea se închină în Statele Baltice în aproximativ 80 de biserici.

Rezumat după Ansel Oliver, ANN

Botez

Biserica „Betleem” din Ploiești a fost organizată în toamna anului 2001 și are 48 de membri, care s-au desprins din biserica „Sion” din aceeași localitate.

Cu entuziasm și dăruire, membrii noii biserici s-au implicat în lucrarea misionară personală, predând studii biblice la domiciliu și invitându-i pe cei interesați la serviciile divine.

Mulți membri au urmat un program de vizitare sistematică a celor care au solicitat acest lucru.

Prezența la evanghelizarea prin satelit din 2002 a fost în medie de 70-80 de persoane dintre neadvențiști. Ca urmare, aproximativ 25 de suflete solicită vizitare și pregătire pentru botez. În Sabatul din 6 aprilie, am avut un botez și cei pregătiți până atunci – 29 de suflete – au încheiat legământ cu Dumnezeu. Fiind primul botez după organizare, el rămâne de neuitat.

la odihnă

În atenția pastorilor și a membrilor bisericii

Stimați frați și colegi, consider că cea mai bună cale de a comunica decesele fraților, surorilor și aparținătorilor Bisericii A.Z.S., care urmează să apară în Curierul Adventist, este să se facă prin intermediul pastorilor bisericilor locale, de care au aparținut persoanele respective. Această cale asigură mai multă obiectivitate și așază responsabilitatea asupra celor care trebuie să o poarte.

Necrologul ar trebui să conțină datele strict necesare: locul și data nașterii, locul și data decesului, perioada calității de membru, anii de slujire în biserică, dacă au fost, eventual trăsături de caracter pozitive, și pastorul sau pastorii oficianți. Nu este necesară poza decedatului decât în cazuri speciale.

Dorim să ținem seama de cele comunicate aici și, pe viitor, să publicăm doar acele decese care sunt anunțate de pastori și a căror publicare este dorită de familiile respective.

Cu dragoste și prețuire,
Aron Moldovan

În data de 27 martie 2002, fratele pastor pensionar Csongvay Karoly a trecut la odihnă, după o viață consacrată vestirii Evangheliei, salvării semenilor și laudei lui Dumnezeu.

Născut pe data de 2 august 1907, din părinți unitarieni, în localitatea Cornești, de pe valea Arieșului, a fost al cincilea copil dintre cei zece

frați. Copilăria i-a fost marcată dureros de primul război mondial, în care și-a pierdut unul dintre frații lui mai mari.

Viitorul botez se prevede să aibă loc în trimestrul al III-lea al anului curent.

Nelu Dumitrescu

Providențial, familia se mută la Târnăveni (Diciosânmartin), unde, la 13 ani, fratele Karoly îmbrățișează credința adventă. La puțin timp, toată familia îi urmează exemplul. În 1933 își termină studiile teologice la Institutul biblic din Brașov-Stupini și devine colportor.

În iulie 1935, se căsătorește cu sora Cyedula Ilona. Dumnezeu le binecuvântează căsnicia cu patru copii – Alfréd, Loránt, Éva și Árpád.

Activitatea în câmpul Evangheliei l-a purtat pe teritoriu a trei conferințe: Transilvania de Nord, Transilvania de Sud și Banat. Ca lucrător biblic, a lucrat în Sighetul Marmăției, Satu Mare și Dej, apoi ca pastor hirotonit în Odorheiul Secuiesc, Târgu Mureș și Oradea. Este pensionat în 1972, dar activează în continuare. Conform mărturiei personale, apogeul lucrării sale îl constituie perioada de slujire din biserica locală Tg. Mureș A.

În martie 1995, după 60 de ani de căsnicie, trăiește durerea despărțirii de scumpa sa soție.

Marele vis al fratelui Csongvay de a-L vedea, în timpul vieții sale pe Mântuitorul Isus Hristos revenind pe nori s-a destrămat. Obosit de povara vieții și de durerile ultimelor luni din viață, a primit moartea ca pe o odihnă așteptată, având nădejdea nestrămutată a întâlnirii cu Domnul Hristos și a revederii cu cei dragi.

La înmormântarea care a avut loc la Oradea, pe 29 martie 2002, au participat fratele Memete Pavel, președintele conferinței Banat, fratele Szász Ernő, președintele conferinței Transilvania de Nord, fratele Morar Marius, secretarul conf. Banat, frații pastori: Dan Viorel, Nagy Kasza Gyula, Asanache Marcel, Banga Emil, Verebi László, Hegyi Árpád și frații pastori pensionari: Gyéresi József, Roșca Dumitru și Pap Sándor.

Consemnează Banga Emil, pastor, Oradea

Decizii responsabile

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii Române

*Fără stabilitatea
și siguranța
lăuntrică, nici un
loc de pe lume
nu este stabil și
sigur.
Fără bogăția
sufletească față
de credință și
ascultare, nici o
bogăție
exterioară nu
este de ajuns ca
să sature.*

Creșterea este un proces care se desfășoară lent și cere hotărâre, efort și consecvență. Deprinderi câștigate prin mici îmbunătățiri în viața personală conturează, în timp, un caracter de valoare. La fel se progresează și în relațiile umane – familie și biserică. Este nevoie de inteligență, răbdare și bunătate. Acumulări treptate, care încorporează chiar eforturi ale altor generații și contribuția consacrată a altor copii ai lui Dumnezeu, se concretizează în tipare de gândire și de acțiune mai bine organizate, mai eficiente. Organizarea optimă a vieții, câștigată în timp, favorizează exprimarea trăsăturilor nobile de caracter și încurajează manifestările credinței. „Pentru cel înțelept, cărarea vieții duce în sus” (Prov. 15,24).

Din nefericire, traseul invers se poate parcurge mult mai rapid. Este posibil ca un singur act sau o singură decizie să dezorganizeze viața pentru multă vreme sau pentru totdeauna. Se pune în mișcare un lanț de cauze și efecte cu urmări întinse și, într-o anumită măsură, de necontrolat. Ordinea binefăcătoare, preluată de la generațiile anterioare și câștigată cu atâta efort, se distruge și suntem readuși la stadiul în care supraviețuirea ajunge preocuparea principală. În deruta și nesiguranța care urmează, compromisurile par singura soluție și hotărârile greșite vin unele după altele.

Aș vrea să ilustrez cele spuse, referindu-mă la trei situații din domenii precum: căsătoria, independența financiară și emigrația pentru muncă.

Căsătoria

Cea mai intimă, completă și cea mai durabilă dintre relațiile umane, căsătoria creștină cere celor doi să se asigure că au un angajament comun față de Dumnezeu, priorități spirituale identice sau foarte apropiate, același nivel de dedicare față

de misiune. Deși apartenența la aceeași denominațiune nu reprezintă o garanție în această privință, ea este totuși o condiție de plecare, atât de necesară. În general, fiecare persoană din biserică gândește așa – cel puțin până la un moment dat, când un tânăr se simte atașat sentimental de o fată din afara bisericii sau când o tânără, din ce în ce mai îngrijorată de perspectiva de a rămâne necăsătorită în biserică, începe să primească atenție din partea unui bărbat care nu este din biserică. Urmează o perioadă de frământare și luptă, mintea începe să producă argumente pentru care o asemenea căsătorie nu este, la urma urmei, chiar așa de rea. O dată luată decizia, în ciuda celor mai bune angajamente față de sine și față de Dumnezeu, structura de valori și de comportament, construită de-a lungul anilor, se dezorganizează în mare măsură. Viața se rearanjează, dar după criterii și cu obiective care diferă foarte mult de proiectul inițial. Tinerilor, hotărâți-vă să luați numai acele decizii pentru căsătorie care ocrotesc valorile moștenite și cultivate până aici. Căsătoria aduce întotdeauna un anumit risc de dezorganizare, de tulburare. De aceea, țineți cu tărie la moștenirea voastră spirituală și zidiți pe temelia aceasta un edificiu armonios și durabil!

Decizii financiare

Performanțele incredibile, realizate de persoane din jurul nostru, presiunea publicității, spiritul materialist, care se impune tot mai mult, ne fac să nu ne mai simțim bine cu nivelul nostru de viață. Rațiunea contestă mirajul fericirii obținute prin cumpărături, dar nemulțumirea, invidia, obsesia bunăstării se acumulează până la o decizie plină de mari promisiuni – și de riscuri și mai mari. Rezervele familiei sunt încredințate unui fond care promite multiplicarea lor

rapidă, cu o rată care sfidează rațiunea. Bunuri de valoare durabilă sunt vândute și banii sunt plasați într-o asemenea „afacere”. Sau se ia un împrumut mare, destinat consumului sau unor nevoie false (de exemplu, o mașină mai nouă). Dintr-o dată, grija pentru banii „investiți” sau povara restituirii împrumutului dezorganizează totul. Deci, în diferite feluri, atât pierderea, cât și câștigul facil dintr-o asemenea aventură financiară dezorganizează grav viața. „O moștenire repede câștigată de la început nu va fi binecuvântată la sfârșit” (Prov. 20,21). Să prețuim ordinea, valoarea lucrului bine făcut și independența financiară. Aceasta este temelia pe care putem construi pentru viață.

Emigrația pentru muncă

Doresc să fiu cât se poate de atent și nu vreau să pun în discuție motivele nimănui. Respect decizia fiecărei persoane în această privință și încerc să fiu de folos celor care se află deja în diferite țări occidentale. Când am posibilitatea, vizitez bisericile și grupele românești din străinătate și fac tot posibilul să transmit curaj, speranță și apel la trăire consacrată. Colegii mei și diferitele instituții ale Uniunii le dau o atenție specială, sprijinindu-le cu programe și materiale care să le fie de folos în viața de credință și mai ales în misiune. Conducerea bisericii din diferite țări, în care se află grupări mai mari de adventiști români, se bucură de impulsul pe care aceștia l-au adus în multe domenii, mai ales în mărturie și misiune. Apreciem foarte mult sprijinul generos și plin de sacrificiu primit din diasporă pentru diferite proiecte și activități ale bisericii. Relațiile sunt excelente și cred din toată inima că vor fi la fel și în continuare. Dar, dincolo de relațiile excelente, rămân niște realități îngrijorătoare. Toată delicatetea de pe lume nu ne împiedică să recunoaștem că, dincolo de unele nevoi care sunt reale, dincolo de unele reușite, care de asemenea sunt reale, decizia de a merge într-o

altă țară pentru a munci are un potențial uriaș de dezorganizare a vieții. Sistemul de sprijin de acasă, de a cărui nevoie nici nu eram conștienți, dispare tocmai atunci când suntem confrunțați cu dificultăți necunoscute mai înainte. Mentalitatea de provizorat în ce privește șederea, locuința și serviciul favorizează acceptarea „provizorie” a unor compromisuri cu consecințe care nu sunt deloc provizorii. Poate că nu este de mirare că, la scurt timp după ce s-au așezat în alte țări, oameni de mare calibru, ca Avraam, Isaac, Samson și David, au săvârșit uriașe greșeli neprovocate.

Probabil că nici nu ne dăm seama de valoarea unor realități spirituale și umane, care nu sunt accesibile ochiului: obișnuințe de rugăciune și viață de biserică, deprinderi și tradiții ale familiei, relații de sprijin și ajutor, un anumit fel de a trăi viața, de a răspunde încercărilor, un simț a ceea ce se face și ce nu se face. Nu rareori acestea sunt privite ca poveri inutile. În realitate, ele păstrează ordinea și ne mențin pe trasee corecte. Așa cum spunea un gânditor evreu, „nu noi ținem Sabatul, ci el ne ține pe noi”.

Posibilitatea de a face ceva nu garantează în mod automat corectitudinea acelei acțiuni. În Ghetsemani, Domnul Hristos a muștrănat pe Petru cu întrebarea: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Mat. 26,53). Dar Domnul a luat decizii nu bazându-se pe ce putea, ci pe datoria pe care o avea, și anume să îplinească Scripturile: „Dar cum se vor împlini Scripturile?” (vers. 54). Vă mărturisesc îngrijorarea mea că în aceste chestiuni, ca și în altele, viața și deciziile noastre nu au fost influențate într-o manieră mult mai clară de principiile noastre. Sunt îngrijorat cu privire la calitatea credinței noastre, dacă punem așteptările și nevoile noastre – reale sau imaginare – înaintea ascultării de Cel care ne-a făgăduit purtarea Sa de grijă. „Și cel

neprihănit va trăi” (Evrei 10,38), dar aceasta se va face numai „prin credință”.

Aș dori să adaug un lucru: faptul că rămânem în țara noastră și continuăm aici viața și munca nu asigură în mod automat rămânerea noastră lângă principiile neclintite ale credinței noastre. Așa că, fie că aveți, fie că nu aveți intenția de a porni spre alte țări pentru muncă, vă invit cu toată căldura să va concentrați eforturile pentru adevărata călătorie, care nu trebuie să fie întreruptă niciodată: aceea către „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu (Evr. 11,10). Numai pe aceste „temelii tari”, pe principiile de nestrămutat ale credinței noastre, să construim fiecare zi a vieții. Să păstrăm cu gelozie stabilitatea și siguranța lăuntrică, mărturia unui cuget curat, soliditatea convingerilor și atașamentul față de principii care nu se vor clătina nici în cel mai teribil cutremur, nici în cel mai distrugător război, nici în cel mai înspăimântător cataclism social. Fără stabilitatea și siguranța lăuntrică, nici un loc de pe lume nu este stabil și sigur. Fără bogăția sufletească față de credință și ascultare, nici o bogăție exterioară nu este de ajuns ca să sature. Să prețuim și să păstrăm ceea ce ne zidește în credință – de restul nu se va mai spune o vorbă în veșnicie. Pentru acolo, să adunăm comoara noastră!

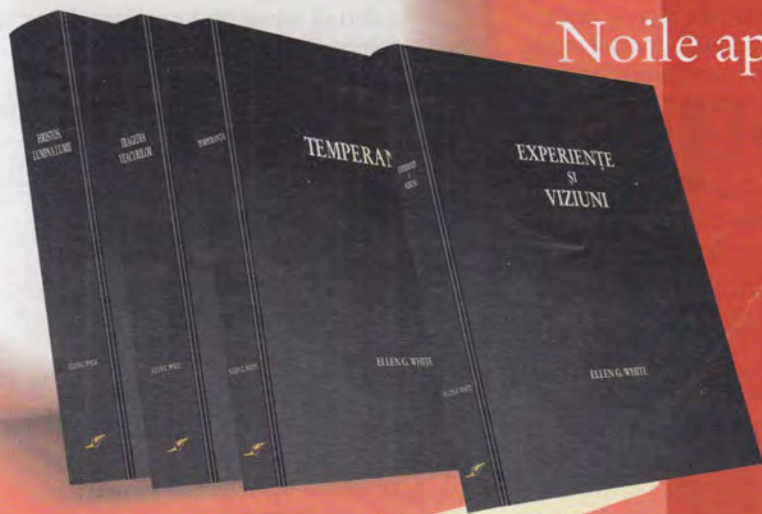
Și o ultimă remarcă. Este adevărat că și convertirea produce perturbări și dezordine. Dar în acest caz, are loc o reorganizare a vieții prin recunoașterea cerințelor lui Dumnezeu. Timpul capătă un nou sens prin introducerea Sabatului zilei a șaptea. Domeniul relațiilor umane este reorganizat potrivit celei de-a doua table din Lege, iar închinarea este ordonată după prima tablă a Legii. Acest eveniment cere un enorm aport de energie din afară – este lucrarea harului. „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să fim depărtați de ele.” (Evrei 2,1).

OFERTA DE CARTE

Ellen White

Noile apariții legate

Casa de Editură
„Viață și Sănătate”
vă recomandă
colecția „Ellen White”
„Experiențe și viziuni”
„Temperanța”
„Hristos, Lumina lumii”
„Tragedia veacurilor”

Simplitatea a fost, adesea, considerată semnul adevăratei valori; nici un alt cuvânt n-ar putea-o descrie pe Ellen G. White atât de bine ca acest cuvânt.

Prolifica scriitoare nord-americană de la sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea, și-a văzut publicate în timpul vieții treizeci și șapte de cărți, urmând ca după moartea sa să fie publicate alte douăzeci și șapte de lucrări. Atât de mare este atracția scrierilor sale, încât unele din cărțile sale au fost vândute în număr de milioane și au fost traduse în mai mult de o sută de limbi.

Luând scrierile sale ca un ajutor pentru o înțelegere mai deplină a Bibliei, și a profeției în general, devine evident faptul că anii care vor urma vor fi mai bogați în controverse și ură decât oricare altă perioadă a istoriei. Totuși și aceasta este fără îndoială puterea sa, ea nu numai că precede evenimentele, ci arată calea de scăpare din tragedia finală pe care omenirea și-o pregătește.

Editura „Viață și Sănătate” vă oferă acum, într-o condiție grafică superioară, o serie din scrierile atât de valoroase ale lui Ellen G. White.

Ediții broșate

Pentru relații,
contactați responsabilul
cu literatura din biserică locală